68ste JAARGANG No.8069 ZATERDAG 20 JANUARI 1951 ACHT PAGINA'S

AMIGOE DI CURAÇAO

DAGBLAD VOOR DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Abonn.-prijs: Curaçao en Bonaire ƒ 2.—, Aruba, Suriname, Bovenwinden ƒ 2.50. — Buitenland ƒ 3.— per maand (bij vooruitbet.).
Kantoor: Consciëntiesteeg 27—29. Telefoon: Redactie 3858 — Administratie 3550.
Uitgave: N.V. Paulusdrukkerij, Willemstad Curaçao.
Hoofdredacteur: Ad. Versney

Berichten over amphibie-operatie ten Noorden van 38ste breedtegraad niet bevestigd

Korea — Enkele uren vóór de berichten over de terugtrekkende beweging der Chinezen doorkwamen, werd gemeld, dat Zuidelijke strijdkrachten ten Noorden van de 38e breedtegraad geland waren, even ten Zuiden van de door de tegenstander bezette havenstad Tsjinnampo, 50 km. ten Zuidwesten van Pjongjang.

Volgens een verklaring van de Zuidkoreaanse vloot werd Oellel, 32 km. ten Zuidwesten van Tsjinnampo, heroverd en trok men op naar het 32 km. Noordelijker gelegen Tsjangjon. De dreiging van een aanval in de rug der verbondenen ten Zuiden van Soewon blijft echter bestaan.

Van deze berichten werd echter hedenmorgen geen bevestiging ontvangen.

Matigende verklaringen.

Washington — Een woordvoerder van het Amerikaanse leger heeft Vrijdag aan verslaggevers medegedeeld, dat de legerleiding niet over inlichtingen beschikt, die er op wijzen, dat de Chinese communisten bezig zijn de beste elementen van hun legers uit Korea terug te trekken. Hij zeide, dat de sterkte van de communistische legers in Korea niet veranderd schijnt te zijn vergeleken bij die van de laatste weken. De woordvoerder verklaarde verder, dat het derde Chinese veldleger, dat in Noord-Korea tegen de Verbonden Strijdkrachten heeft geopereerd en wellicht zware verliezen heeft geleden, die mogelijk de helft van de sterkte bedragen, zich toch nog in het Noorden schijnt te bevinden.

Concentraties.

In het gebied van Soewon, ongeveer 30 km. ten Zuiden van Seoel, ten Noorden en ten Noordoosten van Wondjoe en in het Oostelijke gebied ten Zuiden van de 37e breedtegraad trekken de communisten troepen samen. Waarnemers verklaren, dat de twee Chinese veldlegers in Korea dermate zijn gesplitst en over verschillende gebieden verplaatst, dat het moeilijk uit te maken is, hoeveel communistische divisies in Noordelijke richting trekken. De bewegingen en samentrekkingen van de communistische troepen in de Oostelijke frontsector en in het Oostelijke gedeelte van het centrale front schijnen voorboden te zijn van een nieuw offensief, dat na tien dagen pauze in de strijd na de actie rondom Wondjoe verwacht wordt.

Patrouilles.

Uit Tokio wordt gemeld, dat een onbekend aantal communisten Zaterdag een patrouille van de Verenigde Naties heeft aangevallen, die in Wondjoe was doorgedrongen. Van het gehele front in de centrale sector worden gevechten tussen patrouilles gemeld. In een bericht van het Noord-Koreaanse persbureau, dat aangehaald werd door radio-Moskou, wordt gezegd, „dat de Amerikaanse en Zuid-Koreaanse troepen gedurende de drie maanden, dat zij Seoel hebben bezet, ruim 28.000 Koreanen hebben vermoord.” Dit cijfer was gebaseerd op „onvolledige gegevens, die door de Koreaanse Volksregering verkregen waren”.

Generaal MacArthur deelde Zaterdag aan journalisten te Tokio mede, dat de strijdkrachten der Verenigde Naties in Korea zullen blijven „zolang de staatslieden der Verenigde Naties dit nodig achten”.

Guerilla's.

AFP meldt, dat volgens de woordvoerder van het achtste leger communistische guerillastrijders in het gebergte van Sobaek, dat een natuurlijke bescherming van Poesan vormt, tot actie zijn overgegaan. Naar verluidt, betreft het hier kennelijk Noordelijke troepen, die bij de opmars der verbondenen in het vorig jaar gepasseerd zijn.

Geen sprake van ontruiming.

Washington — De stafchefs van het Amerikaanse leger en van de luchtmacht, die zo juist van een inspectiereis door Korea zijn teruggekeerd, geloven, dat de verbonden troepen zich daar kunnen handhaven, zo deelde de democratische senator Lyndon Johnson mede. Dit zou door de generaals in een besloten zitting van de Senaatscommissie zijn medegedeeld. Een andere senator verklaarde, dat er over ontruiming van Korea niet gesproken is.

Het hoofdkwartier der verbonden troepen aan het centrale front heeft het gebruik van telefoons door verslaggevers beperkt.

New York — MacArthur heeft aan de Amerikaanse pers in een telegram aan een Amerikaans blad medegedeeld, dat de censuur op oorlogsberichten uit Korea is ingesteld op verzoek van de pers zelf. MacArthur ontkende, dat de nieuwe bepalingen ongewoon streng waren. Volgens deze bepalingen, die de vorige week zijn ingevoerd, kunnen de correspondenten uit Korea worden gewezen of voor de Krijgsraad worden verdaagd.

ZE MOETEN TERUG — deze mariniers van de troepen der V.N., maar goedschiks gaat het niet. Ze ruimen geen veld dan nadat zij de rode Chinezen hebben laten voelen, wie ze voor zich hebben. De rookkolom is veroorzaakt door de dodelijke napalmbommen, uitgeworpen door een Corsair, die nog te zien is in de rook van de explosie.

Egypte vindt Chinese weigeringen reden tot verdubbelen van pogingen

Lake Success — De delegatie der Verenigde Staten zal Zaterdagavond bij de Politieke Commissie van de Verenigde Naties een resolutie indienen, waarin communistisch China als aanvaller in Korea wordt gebrandmerkt.

Over deze resolutie zal waarschijnlijk pas de volgende week worden gestemd. Nederland, Brazilië, Chili, Cuba en El Salvador hebben in de vergadering van Vrijdagavond reeds hun steun aan deze resolutie toegezegd. Engeland, Australië en Frankrijk vroegen Donderdag om meer tijd ter bestudering van het antwoord van communistisch China op de voorstellen van de Commissie van Drie (India, Perzië en Canada) om het vuren in Korea te staken, welke voorstellen China heeft verworpen.

De Egyptische afgevaardigde verklaarde Vrijdag te geloven niet alleen namens de 12 Arabische en Aziatische landen, doch ook namens vele andere ledenstaten der Verenigde Naties te spreken, toen hij zeide, dat het onbevredigende Chinese antwoord een reden is om de vredespogingen te verdubbelen. Pollen noemde het Chinese voorstel het eerste werkelijke vredesplan.

De Nederlandse gedelegeerde, Von Balluseck, zeide, dat de leden der Verenigde Naties collectief hun loyaliteit aan de organisatie moeten tonen. Von Balluseck bracht de pogingen der Arabische en Aziatische landen in herinnering en zeide, dat Peking de oproep tot aanvaarding van een vreedzame regeling niet had aangenomen, ofschoon deze uit Azië zelf kwam. Het laatste antwoord van Peking kwam volgens hem hierop neer, dat alle Chinese eisen bij voorbaat met het pistool op de borst moesten worden ingewilligd. Von Balluseck verklaarde, dat het niemand verwonderde, dat de Sovjet-Unie het tegenvoorstel van Peking zo warm had verwelkomd. „De promotors van de zogenaamde vredesoproep van Stockholm valt het niet moeilijk in één adem te schreeuwen om vrede en geen staakt-het-vuren”. De Verenigde Naties toonden zich zeer geduldig, aldus Von Balluseck, en zonder deze zelfbeperking zou de strategie van haar strijdkrachten in Korea wel eens anders hebben kunnen zijn. Doch geduld moet geen zwakheid worden.

NEHROE TEGEN „OVERIJLING”.

Parijs — De eerste minister van India, Nehroe, zou, naar is vernomen, Vrijdag in het geheim een onderhoud met de Franse premier Pléven en de Franse minister van buitenlandse zaken Schuman verklaard hebben, dat het volgens de opvatting van zijn regering onverstandig zou zijn, indien de Verenigde Naties overijld zouden besluiten tot een resolutie, die communistisch China officieel zou veroordelen. Hij gaf ook te kennen, dat India voor het ogenblik niet van plan is enig officieel initiatief te ondernemen tot overbrugging van de kloof tussen Peking en het Westen.

Naar uit diplomatieke bron verluidt, zou Frankrijk de eenheid van de Atlantische groep willen bewaren in een eventuele actie, waartoe de Verenigde Naties zouden kunnen besluiten, maar intussen er bij de Amerikaanse regering op willen aandringen tijd te geven voor volledige overweging van zowel de militaire als de economische practische gevolgen van een veroordelen van China als aanvaller.

De Franse regering gelooft, dat haar standpunt de steun heeft van de Britse regering en de andere regeringen van het Gemenebest.

Nehroe onderhield zich ook enige tijd met de Sovjet-ambassadeur Pavlov.

PEKING GAF MONDELINGE UITLEG.

Londen — De regering van Peking heeft de Britse vertegenwoordiger aldaar mondelinge uitleg gegeven van het antwoord van communistisch China op de voorstellen van de Verenigde Naties voor het staken van het vuren in Korea, aldus werd bekend gemaakt.

John Hitchison was ontboden door de vice-minister van buitenlandse zaken, Tsjang Han Foe. Een afschrift van het antwoord werd hem ter hand gesteld. De Indiase ambassadeur in Peking heeft een vrij langdurig onderhoud met de Chinese minister van buitenlandse zaken gehad. Naar aanleiding hiervan zou hij een telegram gezonden hebben aan Nehroe, die op zijn beurt zich met de Britse regering in verbinding stelde.

Recht tot het hart

— Wie karig zaait, zal karig maaien.

het nieuws van vandaag

Een van de slachtoffers, die op de lijdensweg van het Staten-advies op de Interimregeling gevallen is, was het beroepsrecht. Een beroep op de Kroon voor gevallen waarin de belangen van een eiland of eilandengroep geschaad geacht werd door een landsverordening die niettemin door de meerderheid der Staten is aangenomen, werd als in strijd met de autonomie verworpen en inplaats daarvan werden door de coalitie andere zeer ingewikkelde procedures in elkaar gedraaid, die een eventueel conflict op basis van pariteit zouden moeten oplossen.

Al deze negatieve en positieve krachtsinspanningen liepen uit op het huidige bleekneusje dat luistert naar de naam art. 100, en dat luidt:

„Indien de belangen van de eilandgebieden dit zouden blijken te vorderen, worden bij algemene maatregel van bestuur regelen gesteld omtrent de gevallen waarin, des verzocht, de vaststelling van een door de Staten goedgekeurde ontwerp - landsverordening niet zal geschieden dan na de goedkeuring van een in die algemene maatregel aan te wijzen instantie”.

Dit artikel heeft klaarblijkelijk al de nadelen van een compromis. Het is het verschuiven van de moeilijkheid een bevredigende beroepsinstantie te vinden, naar het meest onpsychologische moment: het ogenblik van conflict. Dat de gevallen zich te voren moeilijk laten omschrijven is duidelijk, maar dat zal evenmin doenlijk zijn op het tijdstip van het eerste conflict. En de controvers over de aan te wijzen instantie had veel veiliger uitgevochten kunnen worden, vóórdat de Interimregeling wet werd.

Hoe dit ook zij: Aruba schijnt een concreter regeling van het Beroepsrecht dan art. 100 biedt, op het ogenblik — en o.i. terecht — levendig te waarderen. De A.V.P. en de U.N.A. hebben er, als wij goed zijn ingelicht, t.o.v. Min. van Schaik, zelfs hun medewerking aan de eilandenregeling van afhankelijk gesteld. De Minister heeft daarop schriftelijk laten weten, dat hij bereid zou zijn reeds nu een al-

Beroepsrecht

gemene maatregel van bestuur als bedoeld in art. 100 te overwegen, wanneer de Staten zich over de wenselijkheid daarvan zouden uitspreken.

Waar het gevoel van veiligheid op Aruba zozeer bevorderd zou worden, wanneer een gunstige regeling in deze materie getroffen kon worden, veronderstellen wij, dat een voorstel van die strekking op de steun van alle Arubanen zal kunnen rekenen, terwijl dit voorstel, mits goed en vakkundig geformuleerd wel zoveel stemmen van vertegenwoordigers der andere eilanden mee zou krijgen, dat een meerderheid niet ondenkbaar is.

Maar het belangrijkste punt in deze aangelegenheid is dan ook de formulering. Wanneer die niet voor alle aanvaardbaar is, zullen er leden zijn, die het voorstel principieel kunnen aanvaarden, maar die niettemin tegenstemmen.

Wij besluiten met de suggestie van een artikel, dat een variant is op art. 103, als bedoeld in het Staten-advies van 7 Maart 1950. „Indien de Staten de ontwerp-landsverordening goedgekeruen, kunnen, vanaf de vijfde dag na die van de goedkeuring tot uiterlijk vijf dagen daarna, één derde van de leden op grond, dat naar hun oordeel tengevolge van de verordening de belangen van een of meer eilandsgebieden ernstig zullen worden geschaad, volgens bij reglement van orde te stellen regels verzoeken, dat vaststelling van de landsverordening niet zal geschieden dan na goedkeuring des Konings”.

Eisenhouwer naar Frankfurt en Athene

Athene — Eisenhower zal komende week ook een bezoek aan Athene brengen voor besprekingen over de defensie van het Middellandse Zeegebied, aldus luiden berichten uit Macedonië, waar koning George en premier Venizelos vertoeven.

Admiraal Robert Carney, opperbevelhebber van de Amerikaanse vlootstrijdkrachten in het Oosten van de Atlantische Oceaan en in de Middellandse Zee, dat Eisenhower zal confereren met de Griekse opperbevelhebber, veldmaarschalk Papagos.

Eisenhower is Vrijdagmiddag in Luxemburg aangekomen. Hij wordt Zaterdagmorgen in Frankfort verwacht. Sedert November 1945 is Eisenhower niet meer in Duitsland geweest. Hij zal besprekingen voeren met dr. Adenauer, Schumacher en de oud-generaals Heusinger en Speidel, die WestDuitsland vertegenwoordigen bij de besprekingen over de Westduitse deelneming aan de defensie van West-Europa, en verder met Amerikaanse militaire autoriteiten en anderen.

Volgens het program zal hij Dinsdag naar Parijs vertrekken. De geallieerde grondstrijdkrachten in West-Duitsland omvatten op het ogenblik acht divisies, namelijk twee Amerikaanse, twee Britse, drie Franse en één Belgische, verder een Deense en een Noorse brigade. De uitrusting dezer troepen stamt grotendeels nog uit de laatste oorlog.

ALLAN VALENTINE AFGETREDEN.

Washington — Het Witte Huis heeft gisteren bekend gemaakt, dat Eric Johnson, president van Motion Picture Association of America, benoemd is tot opvolger van Allan Valentine als leider van het Economic Stabilisation Agency. Valentine was op verzoek van Truman afgetreden wegens een „eerlijk verschil van mening” over de wijze en het tijdstip van invoering van controlemaatregelen op lonen en prijzen. Hij werd drie maanden geleden benoemd.

PAKISTAN DRONG AAN.

Karatsji — Van gewoonlijk betrouwbare zijde alhier wordt vernomen, dat Pakistan er bij de Veiligheidsraad op aan zal dringen het vraagstuk-Kasjmir eind Januari in behandeling te nemen.

STILSTAND IN INDO-CHINA.

Saigon — Uit Saigon wordt gemeld, dat het offensief van de Viet Minh in het gebied van Vinhjen en Phoedjen definitief tot staan schijnt te zijn gebracht.

Ierse nationalisten in grote mate gerustgesteld

Derry. — De Ierse Nationalisten zijn in grote mate gerustgesteld door de verklaring van minister Stikker Donderdag in de Tweede Kamer over de oefening van de Nederlandse vliegers in Ulster, zo meldt het Ierse nieuwsagentschap.

Minister Stikker zeide o.m., dat de regering op het standpunt blijft staan, dat zij volledig buiten de kwestie Engeland-Ierland heeft te blijven, en zij betreurt het, dat de regering van Ierland in de oefening van vliegtuigen een partij-kiezen ziet. Het plan tot een gezamenlijk protest van de voor 60% tegen de deling van Ierland gekant zijnde bevolking van Derry zijn waarschijnlijk niet uitgevoerd geworden. In plaats daarvan zal vermoedelijk een verklaring worden gepubliceerd, waarin Engeland als hoofdschuldige zal aangemerkt worden aan het brengen van de Nederlanders, voor wie de Ieren de grootste genegenheid koesteren in deze pijnlijke positie. De Nationalistische woordvoerder zeide, dat de Nationalisten in Derry geen Nederlandse goederen willen boycotten.

Het ANP meldt, dat in verband met de bewering, die Woensdag op de protestvergadering in Dublin werd geuit, als zou België de Engelse uitnodiging om aan de manoeuvres in Ulster deel te nemen „tot zijn eer” van de hand gewezen hebben, van bevoegde Belgische zijde wordt verklaard, dat België niet over marine-vliegtuigen beschikt. België heeft dan ook nimmer een dergelijke uitnodiging ontvangen.

Uit Dublin wordt gemeld, dat leden van de Ierse Partij, die tegen de verdeling van Ierland gekant zijn, Vrijdag voor de Britse ambassade betoogd hebben tegen de aanwezigheid van leden van de Nederlandse luchtmacht in Ulster.

Elf Nederlandse Fireflies, die Vrijdag van Lee on Solent opstegen om zich naar Ulster te begeven, moesten spoedig naar hun basis terugkeren wegens slecht weer. De toestellen kwamen Donderdag op genoemde basis aan.

Als de ziele luistert....

Is uw oog boos, omdat ik goed ben?"

Wat een onwaarschijnlijke reden dat het oog van de mens verduisteren zou door boosheid, alleen om de goedheid van een ander. Was hij nog boos, omdat die goedheid, hoe weinig bedoeld dan ook, hem schade had berokkend of pijn gedaan .... maar dat zijn oog boos kan worden enkel en alleen om de goedheid van een ander.

Dat, hoe ongerijmd dit op zich ook wezen moge, de boosheid om deze reden niet slechts een mogelijkheid, maar een al te veelvuldig voorkomende werkelijkheid is, weten wij allen. Wellicht hebben wij die verontrustende gemoedsbeweging bij ons zelf te vaak geconstateerd. Want verontrustend is de wolk, die om deze reden ons oog betrekt, zeker.

Hij duidt immers op afgronden in ons wezen, die zo duister, zo vol van de kwaadste mogelijkheden zijn, dat wij er niet dan met huiver in omlaag kunnen zien: Als ons oog boos kan zijn om de goedheid van een ander, dan zijn wij ook in staat, het goede te verraden tot zulk een uiterste, dat wij er door met het kwaad vereenzelvigd worden, dat wij ons volkomen in het kwaad verliezen. En dit niet omdat ons oog boos kan zijn om de goedheid, maar omdat het boos kan zijn om de goedheid van een ander.

Daarmee raken wij aan de wortel van dit duistere mysterie in ons, aan de oorzaak die deze dreigende afgronden in ons wezen opende. Hoezeer wij ook van nature het goede onze rijkdom en ons erfdeel weten, toch is er één ding dat sterker is dan het beste, één ding dat ons beter voorkomt dan het beste, en dat is ons eigen ik.

Welk een schrikwekkende mogelijkheid dat dit ik in ons op kan staan tegen het goede, alleen omdat het niet ik, omdat het van een ander is. Dat de mens het goede kan verwerpen om redenen die in het geheel niet ter zake doen. Dat dit ik met de meest primitieve oerkracht hem er toe drijven kan het kwaad te kiezen, uitsluitend omdat dit ik zich door de goedheid van een ander niet gehonoreerd meent.

Deze eenvoudige vraag: „Is uw oog boos, omdat ik goed ben?" bevat een verwijt, maar legt tevens de vinger op de diepste wonde in ons wezen. Zolang het goede goed is en dus enkel begerenswaardig, en dus enkel verblijdend, wat is er dan met ons ik, dat het het oog door toorn kan verduisteren om goedheid?

Is er wel iets, dat een klaarder licht werpt op de zonde die erfelijk in ons is, dan deze redeloze boosheid? Dan deze boosheid van de redelijke mens op onredelijke gronden?

Dan deze opstand tegen het enige dat onvoorwaardelijk aanvaardbaar is: de goedheid?

„Neem wat van U is en ga heen", laat Christus de heer uit het evangelie zeggen, en het is een waarschuwing voor ons allen, een levensprogram van waakzaamheid en zelfcontrôle. Want wie boos is om het goede van anderen, zal nimmer gelukkig kunnen zijn met het goed van zich zelf.

* Het KLM vliegtuig, dat Donderdagavond vertrok, landde hedenmorgen om 09.37 Ned. tijd op Schiphol. * Er waren voorts drie lichte aanrijdingen. * Op de Schottegatweg West een van zwaarder kaliber. Daar werd door een auto een fietser aangereden, de man werd licht gewond, doch de bestuurder reed gewoon door. * Een andere bestuurder ontzag zich niet in de van Leeuwenhoekstraat, tegen 12 uur toen de school uitging, met een snelheid van 60 km. per uur te gaan rijden, een snelheid, welke op de Euwensweg werd opgevoerd tot 80 km. per uur. De politie deed voortreffelijk werk deze wegpiraat te achterhalen. * De koopman H deed aangifte van diefstal van ƒ 40.—, die uit zijn kasregister verdwenen waren. * De koopman v.d. R. op Pietermaai deed aangifte van diefstal, ook van een geldsbedrag van ongeveer ƒ 40.—. * Op Bullenbaai had een ongeval plaats, toen een arbeider van de C.P.N., die daar bezig is met tanken bouw, tegen de veiligheidsvoorschriften in, kerosine bij zijn werk gebruikte. Hij liep verschillende brandwonden op en werd naar het hospitaal vervoerd. * Twee zeelieden, die in het wachthuisje aan de de Ruyterkade de nacht hadden doorgebracht, deden aangifte van vermissing van hun portemonnaie, resp. inhoudende 50 cent en ƒ 10.—.

CHI-CHI CURIEL VOOR DE CUROM.

Morgenochtend om 11 uur zal voor de Curom de zanger Chi-Chi Curiel optreden. Dit optreden geschiedt n.a.v. het feest van de Schutspatroon van S. Domingo „Virgen de Altagracia".

VVV VERKEERSFILM.

Gisteravond vond er onder auspiciën van de Vereniging voor Veilig Verkeer op Curacao (Sociedad di Siguridad di trafico riba Corsow) een propagandistische filmavond in het Cultuurcentrum plaats, die door een vrij groot aantal genodigden werd bijgewoond. Op deze avond werd de Nederlandse film „Twee jongens en een auto" en de Amerikaanse films „The man at the Wheel" (een „March of Time"-film), „Your driving License" en „Practice makes perfect drivers" vertoond. Naar de Voorzitter van de Vereniging in zijn openingswoord mededeelde, ligt het in de bedoeling een aantal van deze films deels voor de lagere, deels voor de middelbare scholen te vertonen. Daartoe werd de voorstelling bijgewoond door de hoofden der scholen op ons eiland, waarvan enkelen ons mededeelden, dat zij speciaal de eerste film zeer geschikt voor de jeugd vonden.

Voorts ligt het in het voornemen van de V.V.V. — zoals wij reeds publiceerden — om op de scholen jeugdverkeersbrigades te formeren, evenals dat reeds geruime tijd in Amerika en Nederland gebruikelijk is, hetgeen ook duidelijk uit enkele van de films bleek.

De film „The man at the Wheel" gaf een aardige toelichting, hetgeen beoogt wordt met drie E's, waarmede men ook ten onzent de verkeersproblemen hoopt op te lossen; die drie E's zijn: Enforcement, Engineering en Education. Wij wensen de vereniging veel succes met haar plannen toe, en beamen dat geldelijke steun hiervoor onontbeerlijk is. Het secretariaat van de vereniging luidt: J. Herweyer, Bordetstraat 7.

H. WEENER, IN DE FILMDIENST.

In verband met het feit, dat de heer G. Amelink, die in zijn functie als statenlid regelmatig het eiland Curaçao bezocht, niet meer herkozen is en dus minder op Curaçao zal komen, heeft hij zijn functie als hoofd van de filmdienst neergelegd. De heer H. Weener zal voorlopig belast worden met deze werkzaamheden. De heer Amelink blijft echter zijn functie op Aruba uitoefenen als hoofd van de filmdienst.

DE DIJK IS DICHT.

De Curaçaose filmliga heeft van de „Sticusa" ontvangen de 16 mm. film „De dijk is dicht". Daar deze film een commerciële film is en ook in de plaatselijke theaters alhier gedraaid zal worden, komt deze film voor de Liga te vervallen.

De filmliga Aruba zal deze film echter wel draaien, daar deze film op Aruba niet in de commerciële theaters vertoond zal worden. Er wordt binnenkort een mooie film verwacht, waarmede de Filmliga Curaçao alle eer zal inleggen. Nadere bijzonderheden volgen nog.

EERVOLLE BENOEMING.

De Z.E. Pater W. Brada werd benoemd tot lid van de „Academie van de Franciscaans-Amerikaanse Geschiedenis" te Washington.

Deze benoeming heeft Pater Brada ontvangen naar aanleiding van zijn publicaties over de Fraciscanen op Curaçao. Wij wensen Pater Brada van harte geluk met deze eervolle onderscheiding.

MOTORBOOTJE WAS DEFECT.

Naar aanleiding van de gebeurtenissen met het roeibootje, dat een dezer dagen vermist werd, deelt de recherche ons mede, dat de twee jongelieden door het noodweer werden overvallen. De motor raakte defect en men is toen aan het roeien geslagen.

Zij wisten het defecte motorbootje in een kleine onbekende baai te brengen. De recherche deelde ons voorts nog mede, dat de twee jongelieden de bewoonde wereld niet konden bereiken, omdat deze kleine baai geen wegen had, die landinwaarts gingen.

De pogingen om de motor te repareren slaagden niet en overvallen door de duisternis moesten zij wachten tot de volgende morgen.

Een vissersbootje pikte hen de volgende dag op en sleepte het roeibootje naar San Michielsbaai van waaruit zij naar de stad konden terugkeren. Zij stelden onmiddellijk hun ongeruste ouders op de hoogte, waarna de recherche het onderzoek afrondde.

NED. ECONOMISCH RECHT.

Gisteravond vond ten huize van de heer H. Hermans een in intieme kring gehouden conversatie plaats, waarbij staatssecretaris, mr v.d. Grinten, sprak over de ontwikkeling van het Nederlands Economisch Recht. Op het gesproken woord hopen wij nog nader terug te komen.

SCHEEPVAART-BERICHTEN.

Olav Brakke van Antwerpen naar Christobal, *Alcoa Corsair* naar La Guaira, *Del Sud* van Rio de Janeiro naar New Orleans, *Lara* van P. Cabello naar Las Piedras, *San Juda de Tadeo* van Chrispata, *Antoniotto Uso di Mare* van La Guaira naar Christobal, *Iere* van La Vela de Coro, *Bolivar* van Maracaibo, *Oberon* van Carupano, *Bermudez* naar La Guaira, *Moneda* van Maracaibo en *Micaela* van P. Cabello.

FILM

Degenen, die het boek „Cheaper by the dozen" gelezen hebben, mogen beslist niet vergeten dit week-end hun schreden te richten naar *ROXY*, waar men dit boekwerk filmisch kan beleven. Het is de geschiedenis van mr Gilbreth, die er een dozijn kinderen op nahoudt en die een uitstekend vader is. Hij houdt familieraad, heeft een bijzondere auto, waar alles in gaat, zijn kinderen zijn, zoals we het noemen, „bij de pinken", een jongentje van acht jaar kan U zo maar ineens vertellen, dat 52 maal 52 precies 1144 is.

Deze mr Gilbreth is een voorzichtig mens tevens, wanneer zijn kinderen verkouden zijn, laat hij hen thuis in een omgeschapen operatiekamer behandelen. En natuurlijk is mr Gilbreth afkerig van het moderne, de klederdracht van de meisjes is beslist uit een lang vervlogen modetijdperk, naar vrolijke avondjes gaan, was er niet bij. Hoe de sfeer veranderd wordt, hoe mr Gilbreth zelf op een dansavondje „jive en jitterbug" demonstreert, kunt U hedenavond in dit theater zien. En een woord van aanbeveling lijkt ons verder overbodig, indien we U vertellen, dat Cliffton Webb, bekend om zijn mr Belevedere-karakter, de hoofdrol speelt met Myrna Loy en Jeanne Crain.

* * *

„The breaking point" in *CINELANDIA* is een actievolle film van een onwaarschijnlijke kapitein van een vissersbootje, die als gedemobiliseerde in de schulden zit en met ijverig werken deze schuld zal aflossen. En dit zou ook normaal zijn verlopen, indien de vrouw en de advocaat niet in het spel kwamen. Deze twee weten gemakkelijkere middelen om aan de kost — en dus aan de aflossing van de schulden te komen — en hiermede komen we dan in het avontuur terecht. De ene adembenemende geschiedenis speelt zich na de ander af. En zoals in films te doen gebruikelijk, alles komt weer terecht. Het happy-end is aannemelijk. Liefhebbers van avonturen romans vinden hier veel van hun gading.

* * *

Een film met een historische achtergrond, n.l. de burgeroorlog in het Zuidelijk deel van de Verenigde Staten, werd als motief gebruikt om „Stars in my crown" er tegen te projecteren. Er komt een dominee in voor, een knappe vrouw, de organisatie (Ellen Drew) en dan hebben we het prototype van een gelukkig echtpaar op het witte doek, die in de gemeente veel goeds verrichten.

Op zichzelf niet voldoende stof om er een spannende historische geschiedenis van te maken, doch de na-oorlogse woelingen van deze burgeroorlog geven voldoend materiaal te over om er een echt op zijn Amerikaans een „story" van te maken.

„Stars in my crown" kunnen wij aanbevelen en draait in *WEST-END*.

De voorprogramma's in de theaters vermelden de journaals, die ons een beeld geven van wat er in de wereld gebeurt, het Nederlands nieuws laat ons zien „Uitverkoop in de zakenwereld, ijsseilen en de vacantie van het Koninklijk Gezin in Zwitserland.

CURACAO

DAT LIEP NOG GOED AF.

Gistermiddag vond op de P. Euwensweg een auto ongeval plaats, waarbij de heer E.C. met auto en al in het water terecht kwam, doch gelukkig op het droge kon worden gebracht.

De heer W. reed met zijn auto in de richting van het West-End en passeerde op het smallere gedeelte een grote autobus, die van de richting Neptunusstraat kwam gereden. Bij het passeren raakte de achterbumper van de auto van de heer W. tegen de voorbumper van de grote bus, met als gevolg, dat de heer W. de macht over het stuur verloor en plotseling naar rechts zwenkte om met zijn auto over de verhoging van de weg in het water terecht te komen.

De auto zonk onmiddellijk. Op dat moment lieten de Sithoc-baseball-spelers, die bezig waren met hun wekelijkse training, de training in de steek en sprongen gekleed in het water om de inzittenden te redden. Deze stoere jongens mochten daarbij het genoegen smaken de heer W naar boven en hem vervolgens naar het Ziekenhuis te brengen.

Naast verschillende onbetekenende verwondingen en wat water, dat hij naar binnen kreeg, is het zenuwgestel van de heer W wel geschokt.

Een woord van warme hulde aan de heer F. Nouel en de Sithoc-baseball-spelers voor hun kordaat optreden mag hier zeker niet onvermeld blijven.

PADVINDSTERS SPELEN OP TONEEL.

Op Vrijdag 26 en Zaterdag 27 Januari zullen de padvindsters van de Jeanne d'Arc groep een uitvoering geven in de zaal van het pensionaat Welgelegen te Habaai.

De Ere-voorzitster van het N. P.G., Mevrouw G. M. Peters-Witkam, die haar volle medewerking heeft gegeven om deze avonden te doen slagen zal ook Vrijdag bij de eerste uitvoering aanwezig zijn.

Bovendien is het een genoegen te kunnen berichten, dat de bekende musicus, de heer J. Palm, direct bereid gevonden werd de muziek te verzorgen.

Deze uitvoering, waarvan de opbrengst bedoeld is voor de bouw van nieuwe clubhuizen, wil U te gelijker tijd een aangename als wel een goed verzorgde avond bieden, verzorgd door de meisjes van deze groep.

IN HET KORT.

* De temperaturen waren 28,6° C (83,5° F), en 23° C (73,4° F).

Met diep leedwezen maken wij het overlijden bekend van onze geliefde Broer, Behuwd-Broeder, Oom, Behuwd-Oom en Oudoom,

de Heer
JAMES WILLIAM SPROCKEL,

te Rio Hacha, Colombia, in de leeftijd van 68 jaar.

Namens de Familie op Curaçao
JULES G. SPROCKEL.

Van tijdelijke Voorzitter tot Minister President

Wat is een staatssecretaris ?

Nu de vice-minister - President, mr van Schaik in verband met het Irian-debat in de Tweede Kamer, naar Nederland is vertrokken, treedt Zijne Excellentie de Staatssecretaris van Economische Zaken, Mr W. van der Grinten als hoofd van de delegatie op, die momenteel op Curaçao besprekingen voert over de eilandenregeling.

Naar aanleiding daarvan bereikte ons uit de kring der lezers de vraag: wat is een Staatssecretaris. Over dit onderwerp nu heeft verleden week de heer Hans Hermans in zijn wekelijkse Donderdag-avond-praatje over „Nederland zo als het reilt en zeilt" gesproken. De heer Hermans heeft ons de tekst van zijn causerie ter beschikking gesteld — wij laten er hier het een en ander uit volgen:

„Wanneer men bladert in de oude notulenboeken van de Ministerraad van Nederland, dan vindt men daar boven de — nog tot in zijn laatste jaren duidelijke — handtekening van Thorbecke (een van de grootste ministers, die ruim een eeuw geleden de democratie in de grondwet heeft verankerd) de aanduiding: „tijdelijk voorzitter van de Raad van Ministers". Dát was zijn officiële titel. Niet: Minister-President. In de Raad van Ministers was iedere Minister om zo te zeggen even wijs, even machtig en even goed. Daar was geen verschil in rang tussen. Iedere minister had zijn eigen terrein: Justitie, Binnenlandse Zaken, Buitenlandse Zaken, Oorlog, Financiën en Waterstaat (dat was in Nederland met zijn dijken en kanalen altijd een heel belangrijk punt van Staatszorg) — en daar was de kous mee af. Ieder waakte angstvallig, dat een ander niet op zijn terrein kwam; ieder had zijn handen vol aan zijn eigen departement; en samen vormden zij een college, dat in de grote zaken van het Regeringsbeleid één lijn moest trekken. Zo'n college kon natuurlijk geen kleine republiek vormen; daar moest iemand leiding aan de debatten geven en naar buiten als eerste optreden. Daarom werd een voorzitter gekozen. Gekozen door de Ministerraad zelf. En om aan te tonen, dat de Raad in haar keus volkomen vrij was en dat géén lid, ook al had hij als formateur het Kabinet zijn naam gegeven, zich mocht beschouwen als boven de anderen uitstekend, werd de keuze ieder jaar opnieuw gedaan en mocht de voorzitter zich niet anders noemen dan *tijdelijk* voorzitter van de Raad van Ministers.

Prime Minister.

In andere landen — in Engeland met name — had men een andere opvatting van de inwendige structuur van een kabinet. Daar had de Voorzitter van de Raad van Ministers, de Prime Minister, altijd een dominerende plaats in het Kabinet. Hij werd door de Koning aangewezen, hij vormde het kabinet, verdeelde de werkzaamheden, voor zover die niet door de traditie waren vastgelegd, hij sprak met de Koning, hij kon zich met het beleid van iedere minister bemoeien — enfin hij was de eerste minister in de volle zin van het woord. Niemand dan de Koning kan hem van zijn leiderschap ontheffen.

Daarmee bestond dus *naar boven* al een zekere geleding in het kabinet. Maar ook naar beneden had men geledingen. En dat moest wel. Het is namelijk in Engeland zo, dat het Parlement bestaat uit twee Huizen (evenals in Nederland, waar wij de Tweede en de Eerste Kamer hebben): het House of Commons, het Lagerhuis, en het House of Lords, het Hogerhuis. Anders nu dan in Nederland maken in Engeland de ministers deel uit van het Parlement. De Minister-President is er tevens leider van de Regeringsfractie meestal in het Lagerhuis. Maar nu bestaat daar tevens de bepaling, dat een lid van het ene huis niet in het andere mag spreken. Dit betekent, dat wanneer bijvoorbeeld de minister van landbouw tot de erfelijke adel behoort en dus lid is van het Hogerhuis, hij zijn beleid niet kan en mag verdedigen in het Lagerhuis. En omgekeerd. Dit komt dus eigenlijk hierop neer, dat het Kabinet voor ieder departement een dubbel stel ministers moet hebben: een, die het beleid in het Lagerhuis en een die het in het Hogerhuis kan verdedigen. Nu mocht dit *parlementair* gesproken, noodzakelijk zijn, *bestuurlijk* gesproken was dit natuurlijk een ondoenlijke figuur. Men kon geen twee kapiteins op het schip hebben. Men kon niet in het ene huis het beleid van de ene en in het andere dat van de andere verdedigen. *Een* moest er tenslotte de *hoogste* verantwoordelijkheid voor het beleid op een bepaald terrein dragen. *Een* moest de eindbeslissingen nemen op het Departement. *Een* moest zich dus tevreden stellen met de tweede plaats. En *dat* was de staatssecretaris.

Zo waren dus in het Britse kabinet lang niet alle leden — dat waren er soms tegen de zeventig — even wijs, even machtig en even goed. Bovenaan stond de eerste minister in al zijn macht en waardigheid; dan volgden de ministers en onder hen stonden weer de staatssecretarissen.

Samenwerking

Nu is dit systeem van geleding in het kabinet, hoewel *ontstaan* uit de gigen aard van de Engelse politieke verhoudingen, toch van groot practisch nut gebleken bij de uitbreiding van de Staatstaak. Hoe meer de staatsbemoeienis zich uitbreidde, des te minder konden de verschillende takken van staatsbemoeienis van elkander gescheiden blijven, des te minder konden de departementen worden beschouwd als eilandjes naast elkaar, des te meer moest er samenwerking en eenheid in het beleid worden gebracht. Om een voorbeeld te geven: zolang er één ministerie was van „Arbeid, Handel en Nijverheid" kon dit nog wel als een afgerond geheel worden beschouwd; maar wanneer de werkzaamheden van de Overheid op sociaal-economisch terrein zich zozeer uitbreiden, dat men afzonderlijke ministeries krijgt van „Sociale Zaken", „Economische Zaken", „Landbouw", „Verkeer" en „Wederopbouw", dan gaan de grenzen in elkaar vloeien en dan komt het op goede samenwerking aan. Die goede samenwerking kan tussen verstandige mensen natuurlijk voor een groot deel worden bereikt door een goede team-spirit; maar er komen toch ook in het beste team momenten en kwesties, waar één man het laatste woord moet kunnen spreken of althans als coordinator moet kunnen optreden. Bovendien: hoe groter het team, des te meer van die momenten en kwesties kunnen er komen. Dan *moet* men inderdaad naar een zekere geleding toe.

Een voorbeeld moge dat wederom toelichten. Leger, luchtmacht en marine zijn de drie grote onderdelen van onze landsverdediging. Twee daarvan hebben een eigen departement en hadden tot voor enkele jaren een eigen minister. Veronderstel nu, dat voor de luchtmacht ook een departement werd ingesteld — waar inderdaad sprake van is geweest en wat ook niet zo gek zou zijn (andere landen hebben dat al lang gedaan) dan zouden er drie ministers van landsverdediging in het kabinet zitten. Dit brengt mee, dat niet alleen de algemene problemen van de landsverdediging maar ook de kwesties, die eventueel tussen de drie wapens hangen, kabinets-kwesties worden. Dit laatste kan men nu opvangen wanneer men inplaats van ministers staatssecretarissen aan het hoofd van de drie wapens plaatst (van de drie departementen dan wel te verstaan) en deze laat overkoepelen door één minister van landsverdediging. Dan kan deze laatste de onderlinge discussies opvangen en zodoende de ministerraad een hoop tijd en werk besparen. Zo kan men ook de splitsing van ministeries voorkomen. Dat is juist in een tijd als deze, nu de staatswerkzaamheden zich zo enorm uitbreiden, van groot belang. Voor sommige ministers is het ondoenlijk geworden om het hele terrein van hun departement te overzien. Bestond het instituut van de Staatssecretarissen niet, dan zouden zij misschien tot splitsing moeten overgaan — met al de moeilijkheden en de kosten van dien. Mét de hulp van een staatssecretaris kunnen zij hun departement intact houden en toch een massa werk afschuiven.

De Staatssecretaris.

Een staatssecretaris zou men dus een soort onderminister kunnen noemen. Hij draagt dezelfde soort verantwoordelijkheid als de minister; hij kan door de Staten ter verantwoording worden geroepen; de Kamers kunnen hun vertrouwen in hem opzeggen en dan moet hij gaan. Alleen: hij moet niet alleen dien in een algemene eensgezindheid van het Kabinet maar bovendien nog in het bijzonder eensgezind zijn met zijn eigen minister.

Zo is in Nederland het instituut van de Staatssecretaris opgevat. De gedachten daaraan dateren overigens niet van vandaag of gisteren. Veertien jaar geleden werd er al een voorstel door de Regering gedaan om het instituut van de Staats-secretaris in de Grondwet op te nemen en het Parlement was er grif vóór; er kwam alleen een kink in de kabel doordat het voorstel was gekoppeld aan een ander, waar de Kamers niet voor te vinden waren. Zodoende viel het. Maar bij de laatste grondwetsherziening zijn de Staats-secretarissen er om zo te zeggen met vlag en wimpel doorgekomen. De eerste, die toen werd benoemd was Mr van der Grinten, die thans op Curaçao vertoeft. Later zijn er nog verscheidene gevolgd. Het ministerie van Sociale Zaken heeft er thans twee, een voor de Volksgezondheid en een voor de nieuwbouw van de sociale wetgeving; het ministerie van Buitenlandse Zaken heeft er een, het ministerie van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen een en tenslotte is er een staatssecretaris van Marine.

Wanneer men nu hoort, dat het Nederlandse kabinet uit vijftien ministers en zes (kort geleden nog zeven) staatssecretarissen bestaat zou men wel eens de opmerking kunnen maken, dat Nederland ondanks zijn verarming in de bezettingstijd toch op grote voet, leeft.

Zo is het *niet*.

Wanneer een land rijk is en welvarend zodat de meeste mensen er een eigen auto op na kunnen houden, dan blijven de autobus-ondernemingen klein. Gaat de welvaart achteruit, zodat vele mensen hun auto moeten afschaffen, dan worden de busdiensten belangrijker en groter, dan kunnen ze wel eens zo groot worden, dat er een directeur en een onderdirecteur aan te pas moeten komen om ze goed te leiden. Zeg dan niet, wat gaat het dat land goed want het heeft twee directeuren aan zijn publieke vervoersbedrijf. — Zo is het met Nederland. Het zijn de problemen van schaarste, van wederopbouw, van rechtvaardige lastenverdeling en al dergelijke geweest, die de Staatstaak na de oorlog onnoemelijk hebben verzwaard. Juist omdat Nederland het in de oorlogsjaren zo zwaar te verantwoorden heeft gehad, heeft het Staats-apparaat zoveel bekwame mannen nodig. Goddank, dat ze er zijn.

HET MEEST OMSTREDEN PAAR VAN DE WERELD. — De Hertog en Hertogin van Windsor ontmoetten elkaar enige tijd geleden te New York, nadat de Hertog alleen in Frankrijk was achtergebleven. Reeds deden allerlei geruchten de ronde over deze scheiding, maar de Hertog verklaarde, dat niets anders dan het schrijven van zijn memoirs er de reden van was.

Jaarlijkse clubtentoonstelling van de Snelvlucht.

Blauwkras doffers en geelzilver duivinnen.

Zaterdag 13 en Zondag 14 Januari 1951, hielde de Vereniging van Postduivenhouders „De Snelvlucht" haar jaarlijkse clubtentoonstelling in de ruime examenzaal van het Cultuurcentrum op het Van Walbeeckplein te Willemstad, Curaçao, waaraan voor het eerst in de geschiedenis der duivensport op de Nederlandse Antillen, een internationaal cachet was gegeven, door de inschrijving daarvoor open te stellen voor Post- en Sierduivenhouders buiten dit Rijksdeel.

Gezien de geringe bekendheid aan deze tentoonstelling gegeven, mag het aantal inzendingen daarop bevredigend worden genoemd.

Ingezonden werden 17 postduiven van het vliegtype en 42 sierduiven, waaronder een prachtcollectie Schoonheidspostduiven uit Nederland.

Voorts merkten wij op: Show-Homers uit Engeland, Raadsheren, Pauwstaarten en Meeuwen van een Saksische fokker en niet te vergeten vertegenwoordigers van het Nederlandse Nattonale ras: de Hollandse Kropper.

De keuring, welke aan iedere tentoonstelling vooraf gaat, werd voor wat de postduiven betreft, ditmaal verricht door de Heren P. Brouwers, G. Jolen en G. Altena.

De sierduiven werden aan het critische oog van de Heren Post en Stuiver onderworpen.

De keurmeesters hadden de zware — en dikwijls zeer ondankbare — taak, uit al dat schoons het beste aan te wijzen. Als men nagaat, dat alle postduiven daarbij door de hand moeten gaan en beoordeeld worden op lichaamsbouw, oog, koplijn, gevederte, vliegcapaciteit en fokwaarde, beseft men, dat het uitzoeken van de beste vogel van de show een schijnbare onmogelijkheid is.

Als nummer 1 kwam uit de bus, een blauwkras doffer ring: 45-C-54, van de Heer A. van Lit, welke slechts een kwart punt in zijn beoordeling hoger stond dan de blauwkras doffer, ring S. Cur. 49-194 van de HHeer B. W. Morriën. Nummer 3 werd de Heer Donner met een ijsvale doffer, ring: H. 48-191783. De 4e plaats ging wederom naar de Heer van Lit met zijn zwarte doffer S. 43-C-92, die daarmede tevens beslag wist te leggen op de speciale ereprijs uitgeloofd door de Firma Curiel voor de beste zwarte postduif. Op de 5e plaats zien wij dan de Heer Gauw, die met zijn prachtige rode importvogel I.F. 47-A-1773, tevens beslag legde op de speciale prijs van de Heer Raghunath voor de beste rode vogel. De 6e, 7e en 8e plaats werden ingenomen respectievelijk door de Heren J. de Boef, de Boef en van Lit, terwijl de 9e plaats de heren A. Betz en Van Lit.

Dit wat de klasse overjarige doffers betreft, waarin totaal 33 vogels waren ingezonden door 14 inzenders.

In de klasse oude duivinnen waren door 12 deelnemers, 29 vogels ingezonden, waarvan plm. een derde door de Heer Van Lit. Het was dan ook geen wonder, dat hij in die klasse maar eventjes 7 prijzen in de wacht sleepte, hoewel hij de topplaats aan de Heer Betz en de achte aan de heer B. W. Morriën. De Heer van Lit nummer 2 met de roodkras duivin H. 47-538914.

In de klasse jonge doffers waren slechts 18 vogels ingezonden.

Het leeuwenaandeel in die klasse ging naar de Heer J. de Boef, die met zijn blauwgehamerde doffer H. 50-31136, beslag wist te leggen op de 1e en de speciale prijs voor de beste jonge vogel eigen fok, de prachtige „Camel Cup" uitgeloofd door de Firma C. Winkel Zonen. Tweede in die klasse werd de Heer van Lit met zijn blauwkras doffer H. 50-311066 en derdde de Heer Morrien, die met zijn rode doffer H. 50-311001 tevens beslag legde op de ereprijzen voor de beste rode doffer,

NIEUWS VAN OVERAL

INFLUENZA NAAR ONS HALFROND

Buenos Aires. — Twee Scandinavische schepen, die hier Woensdag van de Oostkust der Verenigde Staten zijn aangekomen, worden in quarantaine gehouden met enkele verdachte gevallen van influenza aan boord.

Brazilië heeft Donderdag de haven- en gezondheidsautoriteiten gelast om de strengst mogelijke maatregelen te nemen bij het inklaren van schepen en vliegtuigen, die uit Europa komen, met het oog op de influenza in Europa en de pokken in Engeland. Indien de ziekte vastgesteld is, zullen zij in quarantaine gaan. De directeur van het departement van gezondheid heeft medegedeeld, dat alle passagiers, die ontscheept worden, onder medisch toezicht geplaatst zullen worden. Het jongste slachtoffer van de influenza-epidemie in Brazilië is de minister van oorlog.

SCHIP OP RIF

Sydney. — Het 555 ton metende Australische kolenschip „Kiama" is ten Noorden van Sydney op een rif gelopen en gezonken. Dit geschiedde in een hevige storm. Zes opvarenden zijn er na drie uren in geslaagd de kust te bereiken. Het ongeluk geschiedde vijf kilometer uit de kust. De bemanning van de „Kiama" bestond vermoedelijk uit 13 koppen. Omtrent het lot van de overigen is niets bekend. Tenminste één opvarende is verdronken.

OVERDRACHT METEOROLOGISCHE DIENST

Londen. — Volgens een mededeling van het ministerie van koloniën zal op 29 Januari in Port of Spain (Trinidad) een conferentie aanvangen ter bespreking van de overdracht van de meteorologische diensten in de Britse Caraïbische gebieden aan de controle van de West-Indische koloniën. Volgens een uit de oorlog stammende overeenkomst beheerst het Britse ministerie van luchtvaart deze meteorologische diensten. Alle Britse koloniën in het Caraibische gebied zullen aan deze conferentie deelnemen, welke naar verwachting drie dagen zal duren.

NIEUWE AUTOBAND UITGEVONDEN

Rijssel. — De Fransman Lucien Anatole Bernard uit Atrecht heeft octrooi aangevraagd op een uitvinding, die de autobinnen- en buitenband overbodig zou maken. Het door hem geconstrueerde wiel bestaat uit veerkrachtig materiaal met een rubberloopvlak. Het wordt door middel van rubberbanden met de naaf verbonden. Het wiel kan zich aan oneffenheden door vervorming aanpassen. Een lekke band is uitgesloten.

De proefnemingen met het nieuwe wiel zouden een succes zijn gebleken. Bernard heeft 20 jaar aan zijn uitvinding gewerkt.

DE MARTIALE VROUW — Mevr. Anna M. Rosenberg viel de merkwaardige onderscheiding te beurt, benoemd te worden voor de hoogste post in militaire zaken, die ooit door een vrouw bekleed werd. In haar private carrière was zij consultrice op het gebied van bedrijfsrelaties. Zij was 48 jaar toen zij tot haar huidige post geroepen werd, ter vervanging van Paul H. Griffith, die thans belast is met de problemen van arbeidskrachten en personeel.

Wel en wee in het huwelijk

H. W. Agterof pr.

Sommige moeders verstaan de kunst om met fijne tact leiding te geven bij het gewetensonderzoek der kinderen. Bijv. naar aanleiding van de bijzondere omstandigheden, waarin het huisgezin verkeert, of naar aanleiding van het gedrag der kinderen overdag, vertelt ze een en ander uit de kinderjaren van Jezus; laat uitkomen hoe Hij zich daarbij heeft gedragen en stelt dan de vraag of de kinderen dat voorbeeld van Jezus vandaag hebben nagevolgd, geprobeerd hebben om na te volgen.

Een mooie gelegenheid om, zonder preken of standjes geven, te werken aan de vorming van karakters.

Het gezamenlijk avondgebed, waaraan alle huisgenoten — ook de inwonende knechts en dienstboden — deelnemen, maakt, dat het bidden vóór naar bed gaan niet vergeten wordt; de kracht van ons gebed wordt verhoogd en men blijft er beter „bij".

Waar zullen wij ons avondgebed bidden? Het beste in de huiskamer. Daar staat het H. Hartbeeld, het beeld van de Koning vanons huisgezin en de beeltenis van onze hemelse Moeder Maria.

Nu ligt het wel voor de hand, dat wij ons avondgebed in de huiskamer bidden, wanneer wij dit gemeenschappelijk doen. Maar laten wij het ook in de huiskamer en niet op de slaapkamer doen, wanneer wij om de een of andere reden aan het gemeenschappelijk gebed eens niet konden deelnemen. In de wintermaanden is het op onze slaapkamers te koud en onder de dekens komt van het avondgebed niet veel terecht. Bovendien is het voor vader en moeder een veilig gevoel, wanneer zij weten, dat alle huisgenoten eerst voor de troon van Jezus hebben neergeknield, vóórdat de nacht wordt ingegaan.

Gewetensonderzoek

Zorgen wij voor een nette houding onder het gebed, geknield en de ogen dicht. Willen wij onder het knielen een steuntje hebben, dan kunnen wij gebruik maken van de tafel of de stoel. Als we als kikkers op onze hakken gaan zitten, zullen we gauw onder het bidden slapen en ons schamen als een vreemde ons in deze onwellevende houding zou aantreffen. Rechtop knielen houdt ons wakker en is meteen een goede versterving.

Een goed avondgebed van het gehele gezin geeft ons een groter gevoel van veiligheid dan het stevigste nachtslot op de deur, dat ons alleen maar tegen dieven kon beschermen. Als wij trouw en goed ons avondgebed bidden, dan bidt Maria voor ons gedurende de nacht; Gods engelen houden de wacht over ons huis en Gods zegen rust op ons.

PRINS CHARLES VAN ENGELAND — ziet andere dingen dan zijn moeder, princes Elizabeth. En veel interessanter blijkbaar. Misschien is het een oude kameraad van hem. In ieder geval staat hij er van te kijken, dat hij hem hier tegen komt.

Het Nederlands product in de Antillen Opheffing additionele rechten in belang der Antillen

De vraag werd gesteld of opheffing van de 30% additionele rechten thans nog wel van belang is voor de Antillen, daar betwijfeld werd of deze eilanden wederom de stapelplaats van goederen voor Venezuela zouden worden, daar Venezuela beter rechtstreeks kan importeren en dat ook wel zal doen. Indien juist is, dat de 30% additionele rechten werden opgelegd ter bescherming van de Venezolaanse handel, dan geldt zulks thans in nog veel sterkere mate, nu de handel in Venezuela zich zoveel beter heeft ontwikkeld.

Als Venezuela thans onderhandelt over afschaffing, dan mag worden aangenomen, dat er andere belangen in het spel zijn dan een einde te maken aan de smokkelhandel. Een mogelijkheid tot grotere uitvoer van olieproducten naar Europa in verband met de verminderde uitvoer van olieproducten naar Noord-Amerika, daar Noord-Amerika thans voldoende voorraad heeft en het invoerrecht op Venezolaanse olie heeft verhoogd, zal een betere aanleiding zijn. Opheffing van de 30% additionele rechten zijn voor Curaçao en Aruba van groot belang. Immers naarmate de toestanden in Venezuela stabieler worden, zal de controle op het smokkelen toenemen en de risico om schoener en goederen te verliezen dermate stijgen, dat de animo voor het smokkelen tot een minimum zal worden beperkt. Doch de Antillen kunnen op andere wijze profiteren van de opheffing der additionele rechten. Thans genieten slechts enkele firma's de voordelen verbonden aan de smokkelhandel. De gehele gemeenschap kan profiteren, indien de Antilliaanse handel wordt ingeschakeld als tussenpersoon voor de handel van Europa op Centraal en Zuid-Amerika. De meeste kooplieden in de Antillen hebben hun connecties in deze Amerika's en voelen de latin-Amerikaanse mentaliteit veel beter aan, dan zulks voor een Noord-Europeaan mogelijk is. Bovendien zijn zij beter op de hoogte van de Europese toestanden en zakendan hun vrienden in Centraal en Zuid-Amerika. Daarbij komt nog dat verschillende kooplieden op Curaçao en Aruba financiële belangen hebben in Venezuela. Deze voorsprong kan ten nutte gemaakt worden. In de eerste plaats door het scheppen van kleine industrieën op de Antillen, waarbij hun kennis kan worden ingeschakeld bij de export naar de Amerika's. Verder door een nauwer samengaan van de Nederland e fabrikant en exporteur met de Antilliaanse handel, waardoor deze weer in staat is afzet te vinden voor de artikelen in Centraal en Zuid-Amerika. De Nederlandse fabrikant begint thans belangstelling te tonen voor de afzetmogelijkheden in Centraal en Zuid-Amerika. De reis van Prins Bernhard heeft daartoe veel bijgedragen. Ook de Nederlandse regering werkt thans veel intenser mede dan zulks vroeger het geval was. Deze pogingen moeten worden voortgezet en versterkt. Echter is het dan nodig dat de Nederlandse fabrikant meer dan nu het geval is, inziet, dat, hoewel de Antillen deel uitmaken van het Koninkrijk, hetgeen goed is voor Nederland, niet altijd goed is voor de Antillen. Men zal moeten leveren, wat in de Antillen gewenst is en niet wat in Nederland gewenst is. Om dat te bereiken, zal de Nederlandse fabrikant en exporteur en de Antilliaanse importeur een nauwer contact met elkaar moeten hebben, zodat de Nederlandse fabrikant op de hoogte komt, van wat gewenst wordt. Dit is vooral van belang voor de inhoudsmaten en de wijze van verpakking. De Antilliaanse koopman moet weten, wat er hier geleverd kan worden. Dat dit samengaan van groot belang is, wordt thans in Nederland meer en meer ingezien.

Geheimen der Zeebodem

Natuurlijk was men vroeger veel meer op de natuur aangewezen dan tegenwoordig, maar nog zijn in de buitendistricten en op de buiteneilanden heel wat gebruiksvoorwerpen, die rechtstreeks uit de zee komen.

Ce'ruil voorwerpen, die de zee levert.

De luchtkoffervis, de grote slangenwaard. Men laat hem in de zon drogen, en hard wordt, dan snijdt men er een kopje af, zoals van een ei, en zie, een ideaal angeldoosje voor vissers is ontstaan. Roestvrij, duurzaam en handig.

De bekende waaiers werden vroeger vooral gebezigd als zeven. Aan de Zuidkust van Curaçao en Bonaire vindt men ze bij massa's.

Als wasbord is nog in zwang een aangespoelde hersenkoraal. Door het aanspoelen zijn de scherpe kanten eraf geschuurd, maar is bij toch nog grof genoeg om er kleren op schoon te maken. Deze soort „steen" heet piedra muhé.

De lange stekels van de egelvis dienen als haaknaald. Op de Bovenwinden bindt men de huid van de verschillende soorten varkensvissen om een schrobber; dat maakt beter schoon.

De grote stelp, de carcó, doet nog steeds dienst voor verschillende doeleinden. Een kleine opening in de punt, en je hebt een pracht kinkhoorn. Vandaar de nog wel bekende naam Kinkon. De meeste kleine barkjes hebben een kinkhoorn aan boord voor het geven van signalen. Te Bonaire worden de mensen gewekt voor de aurora-missen en voor de nachtmis met carcó-getoeter; op Rincón dient een bepaald getoeter op de carcó als alarmsignaal. Ook dient daar de carcó als wig om de deur vast te zetten, en als middel om een tuintje af te perken.

Hollanders maken er schemerlampen van

PAUL VAN VENLO.

NIEUWS VAN OVERAL

RUSSEN ZIJN SNELLER

Londen. — Volgens de luchtvaartmedewerker van het Britse blad „Daily Telegraph" maken de Britse en Amerikaanse inlichtingendienst zich zeer bezorgd naar aanleiding van de verslagen over de snelheid van de door de Russen gebouwde „MIG-15" straaljagers, die voor het eerst in Korea zijn verschenen. Deze toestellen kunnen een snelheid van 1088 km. per uur bereiken, terwijl de snelste Britse en Amerikaanse straaljagers het tot 985 resp. 1072 km. brengen.

De aandrijving van de MIG-15 zou een verbetering zijn van de straalmotor „Rolls Royce Nene", die door Groot Brittannië aan Rusland is verkocht. Dezelfde medewerker deelt mede, dat snellere straaljagers dan die, welke thans bij de Amerikaanse luchtmacht in gebruik zijn, binnenkort in de Verenigde Staten zullen worden gebouwd.

De „Daily Herald" maakte Dinsdag melding van een verklaring van de Amerikaanse luitenant-vlieger Brown, die een MIG-15 boven Korea had neergeschoten. Brown zeide, dat de MIG tenminste 160 km. per uur sneller is dan de Amerikaanse Schooting Star.

PRODUCTIELEIDER - NOORD ATLANTISCH VERDRAG

Londen. — De productieraad van het Noord-Atlantische Verdrag heeft Donderdag met algemene stemmen besloten een Amerikaanse industrieel te benoemen tot hoogste productieleider, zo is door een woordvoerder meegedeeld. Hij zal in rang gelijk staan met Eisenhower. De raad koos het Belgische lid tot voorzitter. De Amerikaan Batt (die eerst werd benoemd als aanstaand productieleider, maar wiens benoeming later werd tegengesproken) had voorgesteld, dat de eerste voorzitter een Europeaan zou zijn. Het Canadese lid werd tot vice-voorzitter benoemd. Deze benoemingen gelden voor een half jaar.

VANDALENWERK.

Johannesburg — De onlangs in Transvaal ontdekte rotstekeningen hebben de bewondering gewekt van archaelogen en kunstenaars, die deze beschouwen als behorende tot de grootste nationale schatten van Zuid-Afrika.

De vorige week kwam men tot de ontdekking, dat vandalen een rotsblok hadden verwijderd, waarop een tekening uit het stenen tijdperk stond afgebeeld, voorstellende een grazende eland. Het was een van de mooiste voorbeelden van kunst uit het stenen tijdperk, een kunst, die bloeide vóór de pyramiden werden gebouwd.

Archaeologen hebben nu een suggestie gegeven, waardoor een dergelijk vandalisme in de toekomst zou kunnen worden voorkomen.

TEGEN KANSSPELEN

Nassau, Bahama's. — De Christelijke Raad, die alle Protestantse kerken in de Bahama's omvat, heeft gisteren een resolutie aangenomen, waarin bezorgdheid wordt uitgedrukt over de aanhoudende geruchten, dat het Butlin-vacantiekamp in Grand Bahama gebruikt zou kunnen worden als speelgelegenheid. In December waren de directeuren gemachtigd om een aanbod van 1.450.000 pond sterling aan te nemen voor de activa van de luxe vacantie gelegenheid van William „Billy" Butlin in de Bahama's van een groep Amerikaanse zakenlieden. Een week tevoren had Butlin ontkend, dat geïnteresseerden bij speelzalen in Florida het vacantie-oord trachtten over te nemen). De resolutie van de kerken deed een beroep op alle Christelijke mensen in de kolonie om met alle grondwettige middelen elke verdere ontwikkeling in deze richting tegen te gaan.

SPAANS EEUWGETIJ.

's-Gravenhage — Op 22 April zal het 500 jaar geleden zijn, dat Isabella I van Castilië in Madrigal de Altas Torres het levenslicht aanschouwde. Dit eeuwgetij zal niet alleen in Spanje, maar in de gehele Spaans-sprekende wereld met grote luister worden herdacht.

VLIEGEND WARENHUIS. — Het nieuwe Boeing K.C.-97 Stratovrachtvliegtuig (rechts), het „manusje van alles" voor de Amerikaanse luchtmacht, neemt proeven in zijn nieuwe rol als vliegende tanker door een B.-50 bommenwerper in de lucht van brandstof te voorzien. Het reuzen vliegtuig, dat zoveel als 35.600 kilo vracht vervoeren kan, is ook in staat 135 volledig bewapende soldaten over te brengen of 83 brancard-patienten, inclusief medicijnen en verplegers. Vrachtauto's, jeeps, en veldgeschut kunnen voor luchtvervoer door de wijde achterdeuren, voor vracht naar binnen gereden worden.

Het kronkelpad van 's mensen pogen.

Een woonplaats naar keuze.

— Als dank voor de aan den lande bewezen diensten heeft de Belgische regering Prins Karel, die tijdens het verblijf van Koning Leopold in den vreemde als regent optrad, behalve een bijzondere dotatie op de civiële lijst een woonplaats naar keuze aangeboden.

De Prins heeft als zijn residentie het domein van Tuck, gelegen te Waterloo-Argenteuil, gekozen. In afwachting van de inrichting van deze verblijfplaats heeft de Prins de beschikking gekregen over de ambtswoning van de minister van koloniën in de Wetstraat.

Goedkope mensen.

— Volgens een statistiek van het Japanse departement van arbeid, die geciteerd wordt door het persbureau „Kyodo" zijn in de eerste zes maanden van dit jaar 681 kinderen verkocht. Boven de 18 jaar waren het meest meisjes, die voor bordelen en café's verkocht werden. Jongens en meisjes onder 18 jaar zijn het meest voor werk op boerderijen verkocht. De prijzen varieerden van 10.000 tot 50.000 jen (Cfl. 50 tot 250).

Talisman.

De politie heeft dezer dagen in Diepholz een ondernemende Duitser gearresteerd, die de boeren verzekerde tegen het communistische gevaar. Hij stelde hen tegen een bedrag van acht mark een briefkaart ter hand met de foto van Stalin en zei: Wanneer het rode leger, in de naaste toekomst, een inval in West-Duitsland pleegt, behoeft u niets anders te doen dan deze foto te laten zien en uw boerderijen zullen niet verbeurd worden verklaard.

Kronkelende liefde.

— Een jongetje van 17 maanden in de Birmese stad Mayaungmya — zo schrijft „Het Vrije Volk" — heeft een vreemd speelkameraadje: een ruim 6 meter lange boa constrictor. Kort na de geboorte van het kind liet de slang, die toen nog een 3 meter lang was, zich in de wieg van de baby glijden. De vader wilde het beest doden, maar de slang ontsnapte. Later kwam zij terug en nestelde zich behagelijk tegen de baby aan. Waarop men besloot de slang te adopteren. Toen het gezin moest vluchten voor de opstandige Karens ging de slang mee.

Luchtaanval.

— „Het Vrije Volk" schrijft:
Honderdduizenden spreeuwen hebben jl. Zondagochtend een kleine zonsverduistering veroorzaakt in het Britse plaatsje Bridlington, toen zij „met een geluid als van een sneltrein" vertrokken naar het Oosten. Twee uur daarvoor, toen de stad nog sliep, waren de vogels over zee komen aanvliegen. Zij hadden sterke tegenwind en waren bijna uitgeput. Waar zij maar konden streken zij neer.

Op één plek in de stad waren er meer vogels dan er landingsruimte was, zodat zij om een plaatsje vochten. Waslijnen bezweken onder de last der rustende spreeuwen en bloemenperken werden platgetrapt. Talrijke vogels fladderden ramen binnen om te rusten op kasten en stoelen.

Het kronkelpad der liefde.

— Eeuwen reeds staat in het stille dorpje Beekbergen de Ned. Hervormde kerk, maar nog wel nimmer zal zij binnen haar muren een gebeurtenis hebben beleefd, als haar j.l. Donderdag staat te wachten. Twee zoons — Marinus en Johannes — en een dochter — Heintje — uit het gezin De Groot zullen dan het huwelijk sluiten met Jannetje, Gerardina en Hendrik Boers, eveneens tot eenzelfde gezin behorend. Ds. J. Veen uit Apeldoorn zal dit drievoudig huwelijk inzegenen, nadat in het Apeldoornse raadhuis het burgerlijk huwelijk is voltrokken. Natuurlijk is heel Beekbergen vol van het grote feest, dat het dorp staat te wachten en velen zullen zich straks bevinden onder de honderden gasten op de ouderwetse boerenbruiloft, waarmede dit heugelijke gebeuren zal worden gevierd, op een wijze, welke zich nog maar weinigen van vroeger herinneren.

De Kaper van Nantes

door

JOH. VAN HULSEN.

„Hij zal er uit — hij zal er uit, die — die —"

„Hij komt er niet uit."

„Mijn boot — mijn boot —" brabbelde de amechtige nog, maar de kleine Jose, die tussen ander havengrut met haar neus vooraan stond, haastte zich, de marine zakelijk in te lichten en zei met haar allerliefst hoog stemmetje: „Uw boot, daar zit uw vriend al in en zijn oog doet zeer."

Nog aarzelde de wraak. Vrezend, dat zijn makker er misschien zonder hem tussenuit zou gaan, keerde hij zich om, maar nog eenmaal hief hij bezwerend zijn vuist en profeteerde: „Die — die ontloopt me niet. Morgen — overmorgen — ééns heb ik hem aan zijn loon."

Madame Cassard antwoordde niet. Ze wachtte, tot de matroos weggebeend was. Het grut dribbelde kwetterend vóór, naast en achter hem. Alleen Joseetje liep niet mee, maar informeerde meelevend: „Krijgt Jacques nu toch klapjes, madame?"

„Die heeft hij al gekregen, lieverd," antwoordde moeder met zware stem. Want binnen klonk gerucht, dat niet mis te verstaan was.

HIJ KOMT, WAAR HIJ WEZEN MOET

De volgende morgen, vóór dag en dauw, stond André al weer voor het huis te loeren, of hij zijn meester en makker kon ontdekken. De luiken waren nog voor de ramen. Over de Loire hing een lichte ochtendnevel, daarin lagen de schepen verdroomd, roerloos.

Plens! — Verschrikt sprong André op zij, daar er een klots water uit de bovenverdieping gestort was en hij meer dergelijke stortbaden vreesde. Hij keek omhoog en zag een slaperig vrouwenhoofd met verwarde, losse haren. Het was Jeanne.

Hij floot, brutaal floot hij en riep zacht: „Jeanne".

Het hoofd boog zich nu verder het raam uit.

„Wat moet jij hier?"

„Is Jacques al op?"

„Neen! En ruk op!"

Met een klap sloeg het luik dicht, dat het kraakte.

Zo. Nu wist André ten minste, dat zijn hartsvrind nog in het land der levenden was, en dat viel hem weer een stuk mee. Het had toch ook anders gekund, nietwaar? Opgelucht slenterde hij de vieze havenstegen weer in, maar toen hij een uurtje later opnieuw blijk van zijn belangstelling wilde geven en hoogst vrijmoedig de nu open deur binnenstapte, was hij binnen de minuut weer de keien op gescholden. Toch verstond hij uit haar vriendelijke verwensingen, dat Jacques niet meer binnen was. Dus moest hij buiten zijn. En waar kon hij dan anders wezen dan aan de waterkant bij de schepen? Nergens anders.

André vond hem in weinige ogenblikken bij de palissaden, waarachter een bijzonder schip lag. Dat moest er gisteravond laat of vannacht voor anker gekomen zijn.

„Zie je dat?" vroeg Jacques met diepe bewondering.

„Ai — in gevecht geweest," concludeerde André met een half oog.

Inderdaad, een averij van belang. Gaten hier, brokken uit de verschansing daar. De knapen vonden het schoon en indrukwekkend tegelijk.

„Hoeveel ton is die?" informeerde Jacques bij een oude drager, die met de pijp in de mond en de handen in de wijde broekzakken naar de werkzaamheden stond te kijken.

„Tegen de 500. Een prachtschip, dat is het."

De man verschoof het stinkend stuk pijp tussen zijn tandbrokken, snoof en knikte nadrukkelijk en peinzend, of hij er meer, ja alles van wist.

„Die is er bekaaid afgekomen," merkte Jacques op, om de oude baas aan de praat te krijgen.

„Valt mee. Het is de eerste keer niet, dat die de ponders in zijn lijf heeft gekregen. Ik zeg, dat is een gelukschip."

„Wat u geluk noemt, mijnheer!" vond André. „Als dat schot aan de boeg — ziet u dat, dáár? — als dat een meter lager gezeten had, dan — dan had hij bonsoir kunnen zeggen."

„Dat is het 'm nou. Het zat géén meter lager. Bij de la Haque heeft hij ook geluk gehad."

„Bij de la Haque — is die bij de la Haque geweest?" En Jacques beschouwde het schip nu nog intenser eerbied. Want al was het voor een kind van zijn jaren een naam van lang geleden, het drama bij die Kaap, waar Frankrijks vloot door de Engelsen en Hollanders vernietigd werd, had door de verhalen van oom Nicolas een ontzaglijke indruk op hem gemaakt.

Bij de la Haque, de Kaap bij de marine-haven Cherbourg, had de koning zijn vloot geofferd voor — ja waarvóór? Om zijn eer, zijn eer! Op zijn bevel had admiraal Tourville zee gehouden, 40 tegen 100, niet om te overwinnen, maar om onder te gaan in een kansloze slag. Door de invallende duisternis kregen slechts vijf schepen de gelegenheid, aan de branders en het vreselijke kanonvuur te ontsnappen.

En hoe was dat nog gebeurd?— De Loods Hervé Riel, die als geen ander het moeilijke vaarwater tussen de eilandjes in de baai van St. Michel kende, wees het vijftal de weg naar de veilige haven van St. Malo. Een van die vijf zagen de jongens nu vóór zich liggen.

„Ja," zei de oude man, „Riel heeft ze gered van de ondergang. Toen hij ze binnen St. Malo gebracht had, vroeg de admiraal hem: Wat wil je als beloning, Riel? Zeg het maar. Geld? Een rang? Een commando over een schip? — Maar de brave loods schudde het hoofd. Hij vroeg: Geef mij maar permissie om naar huis te gaan, naar mijn vrouw, die op mij wacht."

„Wat een stommeling!" riep de eerzuchtige Jacques uit. „Naar zijn vrouw gaan! Ik had direct gezegd: Een rang! Minstens kapitein!"

„Och — ventje —". De oude klopte zijn pijp leeg en zweeg.

André en Jacques gingen naar de palissaden om dichter bij het schip te kunnen komen. Het lag hoog tegen een droogglegen bank. Met de vloed zou het wel weer vlot raken. Zeker had het een lange reis achter de rug, want het zat onder de algen, schelpen en wier. Bootsliu waren aan het blikken en krabben. Ongelooflijk, zoveel vuil en rommel als er afkwam!

„Ga je mee?" vroeg Jacques aan zijn makker, en hij stroopte zijn broekspijpen al zo hoog mogelijk op om naar de bank te waden.

„Ik durf niet. Ze smijten je er toch af. Doe het niet, Jacques."

„Dan ga ik alleen. En hij slipte al door de palissaden heen, waadde het water door, klauterde aan boord, of hij er hoorde, doodgewoon, zonder iemand iets te vragen.

Door de open luiken zag hij in het diepe, geheimzinnige ruim vol donker water. Pompen zuchtte en hijgden. Timmerlieden waren bezig de lekken te dichten. Hij zwierf het hele schip door — tot hij stilstond van eerbied voor een prachtige officiershut, betimmerd met glanzend hout, veel mooier dan het hout van moeders linnenkast. Ah! in zo'n hut te mogen zitten en te varen over de wijde zeeën, dagen, weken, maanden lang. Zie daar, die degen met goudbeslagen gevest en al die blinkende spullen. — En dat pistool — hoe zwaar zou het zijn?—

Hij keek om een hoekje, of er iemand was. Zijn voeten kon hij niet inhouden, ze stapten over de drempel. Het hemelbed hart schoof hij een rood fluwelen gordijn op zij. Daarachter was de kooi van — van wie? Zeker van de kapitein. Misschien had daar admiraal Tourville weleens geslapen. Maar nu was er niemand, niemand, en alle dingen keken hem alleen aan.

Een kapiteinshut, dat was het schoonste, wat er voor Jacques op de wereld denkbaar was. En dat kreeg die loods, Herve Riel, gepresentéérd! Hoe bestaat het, dat iemand dan neen zegt! Wat is er gezelliger en vorstelijker tegelijk dan zo'n hut. En dan te varen, te varen maar, de zeeën of de oceanen over naar de verste landen van de wereld! Zie, die degen met dat gevest! Eens zo'n degen te hebben, welk een eer en waardigheid! En welk een machtig pistool! — Onwillekeurig rook hij er aan, de geur van het kruit was hem zoeter dan wierook in een kerk.

Met een ruk keek hij om, schrikkend van een schaduw. In de open deur stond een zeeman met laarzen. De kwartiermeester.

Jacques lachte verlegen, keek bedremmeld naar zijn blote benen en dan weer naar de snorrebaard, maar die bleef hem achterdochtig en streng aanzien, zonder wat te zeggen.

„Ik heb niets aangeraakt, ik heb alleen maar gekeken," begon Jacques. „Nog nooit zag ik zo'n schitterende hut." En hij trachtte de zeeman te passeren. Die hield hem echter tegen door hem de uitgang te versperren met zijn reusachtige benen alleen. Hulpeloos en schuldbewust keek Jacques omhoog, en vroeg op beleefde toon: „Mag ik weggaan?"

De Russische burger verdient een schijntje

Lake Success. — Volgens een door het bureau voor de statistiek van de Verenigde Naties opgesteld overzicht is het inkomen per hoofd van de bevolking in de Sovjet-Unie op één na het laagste van alle geïndustrialiseerde landen ter wereld.

Uit het overzicht blijkt, dat het gemiddelde inkomen van een Sovjet-burger in 1949 equivalent was aan 308 dollar, vergeleken met 1.453 dollar in de Verenigde Staten en 773 dollar in Engeland. Het land met het laagste inkomen op de schaal van industriële landen is Polen met 300 dollar per hoofd van de bevolking.

Voor het Midden-Oosten zijn deze cijfers: Egypte 100 dollar, Irak 85 dollar, Israel 389 dollar, Libanon 125 dollar, Saoedi-Arabië 40 dollar, Syrië 100 dollar, Yemen 40 dollar.

In Latijns Amerika heeft Argentinië het grootste inkomen met 346 dollar en Ecuador het laagste met 40 dollar.

In West-Europa geniet Zwitserland het hoogste inkomen met 849 dollar. In Engeland en Zweden bedraagt het inkomen 700 a 800 dollar per hoofd van de bevolking.

Andere cijfers voor Europa zijn: België 582 dollar, Denemarken 689 dollar, Frankrijk 482 dollar, West-Duitsland 320 dollar, Ierland 420 dollar, Luxemburg 553 dollar, Nederland 502 dollar en Noorwegen 587 dollar.

GOEDKOPER PER DOZIJN — en toch zijn het zulke schatten, dat ze het best in de oude kous bewaard kunnen worden. Het zijn 12 kindertjes van Susie, op de burgerlijke stand van de honden bekend als Lady Ruth, van de familie der Engelse springer Spaniels.

KARDINAAL JOSEPH MINDSZENTY.

De Primaat van Hongarije werd door de autoriteiten „in vrijheid gesteld" en opgenomen in een kliniek te Peot. In September j.l. is de kardinaal door zeven neurologen onderzocht. Het resultaat van dit onderzoek werd aan Stalin medgedeeld, waarop deze onverwijld drie Russische specialisten van naam uit Moskou naar Honagrije heeft gezonden. Deze achtten opneming in een kliniek noodzakelijk.

Hongaarse autoriteiten wezen thans, dat de kardinaal door de klinische behandeling spraak en geheugen terug zal krijgen, waardoor voor het publiek ongeschikt geachte feiten openbaar zouden worden. Daarom ontvangt kardinaal Mindszenty wel veelvuldige inspuitingen om uitstel van zijn dood te voorkomen, maar anderzijds trachten de medici te voorkomen, dat het zenuwstelsel zijn oude kracht herkrijgt.

De leiders van de Hongaarse Communistische partij en de regering bestuderen een officieel communiqué, om de bevolking zo tactisch en aannemelijk mogelijk uit te leggen, waarom de tot levenslang veroordeelde prelaat zijn „vrijheid" heeft nerkregen.

Volgens een bericht van Reuter zou de Hongaarse regering overwegen de kardinaal op de een of andere wijze „vrijheid onder toezicht" te verlenen, teneinde het risico te ontlopen, dat hij „als martelaar in de gevangenis zou sterven". In Vaticaanstad is volgens Reuter bekend gemaakt, dat de ziekte van de kardinaal „allarmerende" vormen heeft aangenomen. Hij heeft zijn geheugen verloren, waardoor hij niet meer spreken kan en kunstmatig gevoed moet worden.

Ingezonden

NIEUWSKRUIMELS

— Aan de directeuren van de diensten ter bescherming van de burgers bij atoombomaanvallen zijn exemplaren uitgereikt van een plan, dat voorziet in het instellen van een „radiologische dienst". Deze zal tot taak hebben gebieden, die „besmet" zijn door uitstralingen ten gevolge van atoombomaanvallen, op te sporen en af te bakenen.

— Het Franse electriciteitsbedrijf heeft besloten de controle van zijn hoogspanningsnetten in de Alpen per helicoptere te doen. het toestel, dat 4000 mtr. hoogte kan bereiken, kan tot op een hoogte van 2000 mtr. onbeweeglijk blijven staan op een afstand enkele meters van het te controleren voorwerp.

— De fakir Nink Funk heeft te Buenos Aires het wereldrecord vasten verbeterd. Hij heeft 55 dagen zonder eten in een glazen kist met vergiftigde slangen doorgebracht. Het vorig record stond op naam van de fakir Barnum te Parijs (54 dagen).

— Plannen voor een internationale studenten conferentie in Zuid-Afrika zijn in het water gevallen door de aankondiging, dat visa aan „personen van niet geheel blanke afstamming" geweigerd zullen worden. Een desbetreffende brief was door het ministerie van binnenlandse zaken aan de Zuid-Afrikaanse studentenorganisatie gezonden.

TWEEDE LUSTRUM GARDEREGIMENT „PRINSES IRENE" — In Assen is vandaag het tweede lustrum gevierd van het Garderegiment „Prinses „Irene", dat op 11 Januari 1941 in Engeland werd opgericht als de Koninklijke Brigade „Prinses Irene". Tijdens de Tweede Wereldoorlog vocht deze Brigade zij aan zij met de geallieerden in Normandië, België en Nederland in de periode van 8 Augustus 1944 tot 5 Mei 1945.

De herdenkingsplechtigheid werd hedenochtend onder stromende regen met een buitengewone vlaggenparade begonnen. Tijdens het hijsen van de vlag.

Hier is ons hoekje, jongens en meisjes!

't Erfgoed der Helfensteiners

Het is dan ook niet te verwonderen dat hij me mijn leerling Johannes afgenomen heeft, het zonnetje van mijn oude dag, zijn zoon Johannes, welke diens vrome moeder, de dochter van de rechtschapen Hans Rieter, stervend voor de geestelijke staat bestemd had. Dagelijks kwam de knaap bij me om het eerste onderricht in de Latijnse taal te ontvangen, en het was bijna wonderlijk, hoe hij zonder moeite leerde, wat anderen zwaar hoofdbreken kost. Gisteren reed hij, terwijl hij naast zijn vader op de wagen zat, de poort uit naar Ulm, naar de school aldaar, die door een bijzondere zorg voor sierlijk Latijn evenzeer bekend is als door haar vijandelijkheid tegen de oude heilige Kerk. Hoe godvruchtig heeft de knaap me bij de H. Mis gediend! God bescherme, hem, mijn Johannes!

HOOFDSTUK VI
DE BEELDENSTORM OP DOZBURG.

Op een sombere herfstavond trad Simon Ziegler in het huis van Amberg, het enige burgerhuis, waar hij een graag geziene gast was. Reeds meer dan een jaar was het geleden, dat Filip Amberg, de linnenkoopman, een Ulmerin bij zijn tweede huwelijk als echtgenote in zijn huis gebracht had. De trotse Judith, te Ulm in het nieuwe geloof opgevoed, hoorde het graag, wanneer de predikant zijn afkeer van de papisten in het algemeen en van de Wiesensteigers in het bijzonder luchtte. Trots van karakter, had ze door haar manier van doen, haar geburen, de burgervrouwen, die haar uit oude vriendschap voor de Ambergers tegemoet gekomen waren, afgeschrikt en voor het hoofd gestoten. Zo stond ze alleen in de kleine stad, die ze om haar kleinheid maar niet genoeg kon beklagen en beschimpen. Nog was de heer des huizes afwezig. In de grote hoog gelambrizeerde huiskamer, die met de zware eikenhouten meubelen, het blinkende tinnengerij op de aanrecht en de tafel voor het avondmaal met wit linnen gedekt, een zeer behaaglijke indruk maakte, trof de predikant slechts Gotthold, de broer van Judith, een jongen man, die bescheiden optrad en die reeds geruime tijd zijn zwager hielp in diens zaken, die zich steeds meer uitbreidden.

Terwijl die twee nog bezig waren, zich over het weer en de maansverduistering van de vorige dag te onderhouden, bracht Judith de avondsoep binnen.

„Ik weet niet, of uw eerwaarde ons het genoegen zult willen doen met ons eenvoudige luitjes, een bord soep te eten. Wel is mijn man niet hier en zal ook waarschijnlijk niet voor de nacht thuis zijn; maar ik zou u willen verzoeken deze keer met het gezelschap van mijn broer tevreden te willen zijn".

Zo vriendelijk wist Judith vragen, dat Simon Ziegler tenslotte de uitnodiging aannam. Er werd een dikke soep, een goed stuk gebraden vlees, salade, met zout en azijn aangemaakt, opgediend, waaraan Judith in der haast ter ere van de gast een vette eierkoek en een kruik wijn toevoegde. Zolang de meid en de knecht mede aan tafel zaten, sprak men van het weer, de markt en de oogst. Het was een goede zomer; vooral het vlas, dat op de hoogte om Wiesensteig in grote hoeveelheid verbouwd werd, was heerlijk gewassen; en de talrijke linnenververs in het stadje en de omliggende dorpen konden de winter zonder zorg tegemoet zien.

Ook werd er gesproken over Johan Amberg, de jonge student, die op de school in Ulm goede vorderingen maakte en die Doktor Laurentius Hasenmüller kort geleden zelfs een Latijnse brief geschreven had. Toen vroeg Ziegler naar Marianne, de dochter des huizes.

„Ze is ginder bij haar grootvader, bij Rieter", antwoordde Judith. Nicht Teresia heeft weer rheumatiek en daarom moet het meisje daar wat helpen. Flink en zorgzaam is Marianne met haar zestien jaren, degelijk en vlijtig".

Reeds dikwijls had Simon zich er boos over uitgelaten, dat Marianne Amberg in het huis van haar grootvader in haar paapse ideeën versterkt werd, en ook het antwoord van Judith. Daar de nu werd zijn gezicht somber; bij slimme vrouw een uitbarsting van zijn heftigheid in het bijzijn der dienstboden wilde vermijden, maakte ze schertsend er een toespeling op, dat ze de knappe, ijverige stiefdochter wel niet lang meer in huis zou hebben.

„Een vurige, evangelische man kan haar dan tot zijn geloof bekeren", besloot ze en wenkte haar broer Gotthold toe die daarover zedig bloosde als een jong meisje. Het gold namelijk voor een uitgemaakte zaak, dat hij eens Ambergs dochter huwen zou. Nauwelijks hadden de dienstboden de kamer verlaten, of de predikant begon te spreken, over het geen hem daarheen geveerd had.

Het was hem bekend geworden, dat het volk, vóóral de vrouwen heimelijk pelgrimstochten maakten naar de bedevaartskerk Dozburg, hoewel de kerk gesloten en van al haar sieraden beroofd was. Alleen het genadebeeld stond nog onaangeroerd boven het hoogaltaar, omdat, naar men vertelde, gravin Katharina daar een voetval om gedaan had.

„Dat beeld lopen ze na", wond Simon zich op. „Op de trappen der kerk voor de gesloten deur knielen de verblinden, ja, ze vinden middelen en wegen, om ongeacht het strenge verbod in de kerk door te dringen en met bloemen en licht om hun afgoderij voor het beeld te plegen. En dit alles geschiedt, nadat ik met mijn ambtsbroeders reeds sinds twee jaar het stijfhoofdige volk leer en vermaan. Doch nu heeft die heilloze toestand lang genoeg geduurd. Weg moet het beeld: verbrijzeld, in stukken gehouwen, gemalen moet het worden, verbrand en de as in de lucht gestrooid".

„Werkelijk een lofwaardig werk! Het verwondert me alleen, dat een man als u deze gruwel zolang heeft kunnen verdragen", zei Judith met oprechte bijval. Ze was een schone vrouw, nauwelijks in het midden der twintig, van krachtige bouw en met bloeiende gelaatskleur. Het gebloemde keurslijf, het geborduurde sneeuwwitte schort, de zilveren kettinktjes om de hals en de vreemdsoortig gevormde zilveren spelden en kammen in het volle, donkere haar gaven de praatzieke tongen gelijk, die beweerden, dat de schone Ulmerin ijdel was.

„Hoewel het mij, krachtens mijn ambt, toekomt het beeld te vernietigen, zo wil ik het toch niet alleen doen. Alle evangelische burgers der stad zullen deelnemen aan dat loffelijk werk; openlijk en voor de hele wereld moeten ze tonen dat ze met het oude bijgeloof afgedaan hebben. Ik reken op Philip Amberg. Als een der eersten moet hij met mij uittrekken, de anderen, als die zouden aarzelen, aanvuren door woord en voorbeeld. U, Ambergs vrouw, leg ik de taak op, uw echtgenoot mijn plan mee te delen en hem te overreden, zo dit nodig mocht zijn!"

„Zeker zal hij doen, zoals u het hebben wilt. Ja, hij moet het doen om mij te plezieren. Heb ik niet om hem Ulm verlaten, de schone stad, om in dit troosteloze nest tussen de bergen, waar nauwelijks de zon binnengluurt te verzuren en te verboersen? Kan ik niet een vergoeding eisen?" Toornig fonkelden bij deze woorden de diepzwarte ogen van de jonge vrouw.

„Judith bemoei je niet met die dingen", vermaande haar broer Gotthold. „Laat de mensen hun Maria. Ze hechten nu eenmaal aan het beeld, en ik heb dikwijls gehoord, dat het geen geluk brengt, als zich iemand aan zo'n wonderdadige Moeder Gods vergrijpt".

„Jij bent me een mooie Lutheraan", hoonde Ziegler. Gotthold liet zich echter niet van de wijs brengen, maar ging, tot Judith gewend, rustig voort: „In plaats van je man op te hitsen in deze zaak, die hem geheel in onmin met de burgers moet brengen, zou je er beter aan doen, hem tot vredelievendheid te raden. Judith, kan het dan plezjer doen, als dat beeld vernield wordt?"

Waarop Judith ten antwoord gaf: „Heb ik zelf ook niets daaraan, zo doet het anderen toch leed — leedvermaak is ook een vermaak".

Eenzaam treurend stond daar op de met woud omzoomde bocht der bergen de Dozburger Kerk. Geen bedevaartsprocessie met kruisen en vaandels klom meer tegen de helling op en de vrome liederen der pelgrims waren sinds lang verstomd. Verstomd waren ook de klokken, die vroeger de gelovigen van dichtbij en ver tot het loven van Gods Moeder hadden uitgenodigd.

Wie weet raad?

Op het eerste raadsel:
„Wie geef je iedere dag brood?" moet je antwoorden:
„Aan mijn maag".

Het tweede: „Wat wordt korter, hoe meer men er aan trekt?" Wat zou je denken van: *„Een sigaar"?*

„Men ziet mij liever komen dan gaan en toch word ik altijd met ongeduld verwacht", zegt een mijnheer, die er nog al ontmoedigd door is. Die mijnheer is: *„De dokter".*

„In de tuin van Tante staan rozen, viooltjes en lelies: samen 96. (Dat komt omdat het zoveel regent tegenwoordig).

Tante heeft ze geteld en het merkwaardige is, dat er evenveel rozen als viooltjes staan, maar lelies staan er twaalf meer. Hoeveel staan er van elk?" vroeg Tante, en ze was blij te merken, dat veel neefjes en nichtjes op school zo goed hebben leren rekenen. De uitkomst was: 28, 28 en 40.

„Zijn neus is zijn hand".
Wie is die rare klant?
Dat is de olifant.

Na loting heeft ons nichtje Dymphna Oliveira een mooi meisjes verhaal gewonnen, dat Tante haar per kerende post zal opzenden.

En nu de nieuwe opgaven:

I Welke schoenen passen niet aan je voeten?

Moppy gaf Tante voor zij naar bed ging de kop van een een kreeft, het lijf van een mug en de staart van een muis Wat kreeg Tante van Moppy.

III In welk rijk vindt men geen mensen?

Oplossingen vóór Donderdag, 1 Februari inzenden aan

Tante Corry
Amigoe di Curaçao
Conscientiesteeg

Tenslotte nog iets over de postzegels.

Jacinta stuurde van Savoneta ongestempelde postzegels aan Tante en vroeg of gestempelde ook goed waren. Maar natuurlijk, lieve kind. Tante wil *alleen* gestempelde hebben. Dus stuur die je hebt maar gauw. Onze neef zal er blij mee zijn bedankt jou en alle spaarders en spaarstertjes.

Je Tante Corry.

Hoe is die?

ZIJN OUDSTE BROER.

Rechter: „Heb je nog broers of zusters.

Beklaagde: „Neen, mijn enige broer is 100 jaar geleden gestorven."

Rechter: „Hoor eens, beklaagde, flauwe grappen komen hier niet te pas".

Beklaagde: „Ik spreek heus de waarheid, edelachtbare. De zaak zit zo: mijn vader trouwde, toen hij 19 jaar was; mijn broer werd een jaar later geboren, maar stierf enkele dagen na zijn geboorte. Toen de eerste vrouw van mijn vader gestorven was, is hij opnieuw getrouwd. Hij was toen vijftig jaar. Een jaar daarna ben ik geboren en nu ben ik 69. Tel nu zelf maar uit, edelachtbare, of het geen honderd jaar geleden is, dat mijn oudste broer stierf.

ZIEKE WINKEL.

Een winkelier die lepels verkoopt staat achter zijn toonbank en zijn gezicht staat niet erg rooskleurig.

Zijn vriend komt binnen en zegt:

„Kerel, wat mankeert er aan? Gaan de zaken niet naar wens?"

„Je slaat de spijker op de kop 't Is hier net als bij de dokter".

„Bij de dokter? Hoe zo".

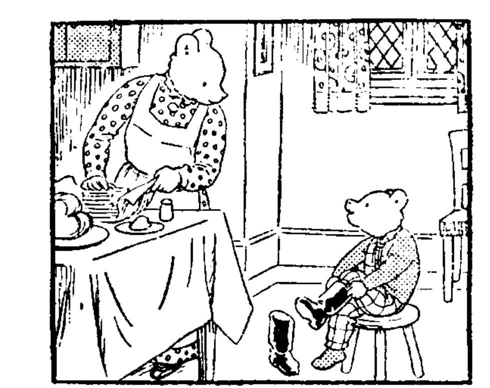
„Wel, wat zal ik zeggen: 't is elk uur een lepel".

MOEILIJK GEVAL.

„Waarom sta je hier zo lang te wachten, kleine man?" vroeg een dame aan Jan, die op de rand van de stoep stond.

Jan: „Ik mag van moeder niet oversteken, voordat de bus voorbij is, en die staat daar ginds .... met een lekke band.

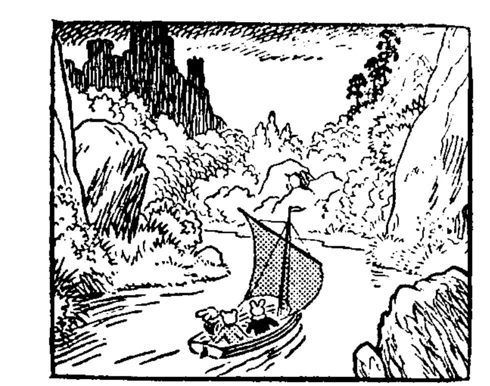
Rupert en Margot

29. Rupert rent het huis in, haalt zijn kaplaarzen voor de dag en heeft bijna geen adem genoeg om zijn verhaal te vertellen. „Ik heb Margo gevonden", hijgt hij. „Ze ging schuilen in de muurkast van een heel leuk geverfd huis en toen kwam er een reus, die met huis en al weg wandelde en de tweelingen hebben een boot en nu gaan we naar haar toe zeilen en misschien blijven we heel lang weg". „Hemeltje lief, dat kan ik allemaal niet volgen", lacht Moeder Beer. Maar je zult er zeker wel honger van krijgen. Daarom is het misschien nog het beste als ik voor vier monden eten meegeef, zou het niet?" En ze maakt een reuze pak boterhammen voor hem klaar.

30. Rupert bedankt zijn moeder voor het reuze pak boterhammen en is er van door, het dorp uit naar de plaats aan de rivier, waar hij met de tweelingen konijn afgesproken heeft. Hij vindt zijn kameraden al bezig. „We hebben net de boot hierheen gehaald", roept Hup, „en we hebben ook twee riemen mee gebracht voor het geval er geen wind genoeg is om vlug te varen". „Als er niet veel wind is, is het water kalm", lacht Rupert. Ze gaan in de boot hijsen het zeil en duwen af voor de tocht naar boven.

31. De rivier stroomt niet snel en de wind is sterk genoeg om de kleine boot tegen de stroom op te blazen, zonder dat ze de riemen hoeven te gebruiken. De kameraden laten Notenbos achter zich en de rivier voert hen kronkelend naar een verre streek, eerst tussen heuvels, dan tussen rotsen door, totdat eindelijk de donkere torens van het grote kasteel voor hen opdoemen, zo hoog alsof ze een gat in de hemel willen boren. „Het wordt spannend", zegt Rupert. „Ik ben benieuwd, of de reus ons aan heeft zien komen".

32. „Ik heb net zo'n idee, of de rivier ons recht onder de muren van het kasteel brengt", zegt Rupert als het geweldige gebouw al dichter en dichter bij komt. Eindelijk stuurt Hup de boot naar de oever, net op de plaats, waar een paar gebroken rotsen tot aan de waterkant komen. Hop strijkt het zeil en ze maken de kleine boot stevig aan de kant vast. Dan stapt Rupert aan wal en tuurt bedenkelijk naar boven. „Ik geloof, dat jullie beter hier beneden kunnen blijven en op de boot passen. Dan zal ik eens gaan kijken, hoe we in dat kasteel kunnen komen".

Het godsdienstig leven in Turkije.

Een lekenstaat zonder godsdienst.

ISTANBOEL, Aug. — In mijn vorige brief heb ik de godsdienstige toestanden in Turkije al even aangeraakt, in deze brief wil ik er wat dieper op ingaan. Het is niet eenvoudig er goed van op de hoogte te komen, want de Christenen zijn er in allerlei groepen verdeeld, en het contact met de gelovige Mohammedanen is niet gemakkelijk. Bij verschillende kerkelijke hoogwaardigheidsbekleders heb ik er bezoeken voor afgelegd en ik kan niet zeggen, dat het resultaat mij volkomen heeft bevredigd. In het moderne Turkije, gesticht door Ataturk, is de godsdienst uit de sfeer van het publieke leven gebannen en dit maakt dat hij moeilijker grijpbaar is.

De meeste Turken zijn nog steeds Mohammedanen. De moskeeën bezoeken zij niet erg druk, maar dit moet in sommige christelijke landen ook gezegd worden van het bezoek der kerken. Velen beperken zich er toe op feestdagen de moskee te bezoeken. Het bannen van de godsdienst uit het openbare leven is direct in strijd met het hele wezen van de Islam. Deze wil immers ook het „civiele" leven van de mens regelen en de belijders samenbinden tot een grote wereldbroederschap, waarin het onderscheid van naties feitelijk niet bestaat: de Islam vervangt de volksgemeenschap, is de door Allah gewilde volksgemeenschap zelf.

De Turkse staat wil echter een ongodsdienstige lekenstaat zijn, waarin de godsdienst niet meer is dan een private aangelegenheid van iedereen Zelfs heeft men jaren lang niet gewild, dat de van minaretten der moskeeën gedane gebedsroep (die men niet volkomen wilde verbieden) in het Arabisch geschiedde. De officiële taal van de nieuwe staat moest immers overal het Turks zijn. Sinds het aan het bewind komen der nieuwe, „democratische" regering, heeft men hierin echter weer meer vrijheid gekregen. Wie tot Allah wil bidden mag dat doen in de taal, die hij verkiest, zelfs al geschiedt het zo, dat iedereen het kan horen! Ondanks alles zal men moeten aannemen, dat het diep gewortelde Mohammedaanse groepsgevoel nog niet dood is, zelf niet bij degenen, die er geen godsdienstige overtuiging op na houden. Dit biedt ongetwijfeld de mogelijkheid tot ontwikkeling in tegengestelde zin als het Laicisme van Ataturk. Het religieus fanatisme waardoor de Turken in vroeger tijd zo berucht waren, is heel wat verminderd en heeft bij velen, zeker in de steden, opgehouden te bestaan.

Niet groot meer.

Het aantal Christenen in Turkije is sinds twee wereldoorlogen, daartussen een Grieks-Turkse oorlog, en de meedogenloze moord op ongeveer een millioen Armeniërs, niet erg groot meer. Christenen en Turken hebben het in vroeger eeuwen nooit bijster goed kunnen vinden, gelijk bekend. Ook nu nog is het wantrouwen zo groot, dat men tot voor kort aan Christen-soldaten géén wapens in de hand gaf, maar hen allerlei ondergeschikte functies liet verrichten. Dit alles heeft in de laatste dertig jaar een sterke afvloeiïng van Christenen uit het Turkse rijk ten gevolge gehad. Men kan dit bv. merken aan het kerkbezoek. In vroeger tijden was bv. de parochiekerk der Dominicanen te Galata de éérste en belangrijkste der stad, nu is ze zo goed als dood, zelfs op Zondag vindt men er nauwelijks enkele devote vrouwen, die er de H. Mis komen horen. De Italianen, die er vroeger kwamen, zijn voor het merendeel vertrokken.

Een belangrijke plaats nemen de Grieks-orthodoxen in Aan hun hoofd staat de patriarch van Constantinopel, op het ogenblik Mgr. Athenagoras, een man, die zich met de titel van „zijne heiligheid" laat aanspreken. Hij is de erfgenaam van een grote traditie, maar hoe weinig is van die traditie eigenlijk over! De oecumenische patriarch (dit betekent zoveel als: algemeen patriarch, een titel, die zijn voorgangers zich vroeger hebben aangematigd) woont in het Phanaar, een paleisje in Stamboel en heeft niet meer de Hagia Sophia, of de beroemde kerk der twaalf apostelen tot kathedraal, maar een klein, vrij recent en onbetekenend kerkje, waarnaast hij resideert.

Ik ben bij patriarch Athenagoras mijn opwachting gaan maken. Men wilde mij eerst niet toelaten, daar ik niet op het geschikte uur was gekomen. Maar ik ben toch geslaagd, nadat ik geduldig het eind der vespers had afgewacht, waarbij zijne heiligheid assistentie verleende. Bij het verlaten der kerk onderhield hij zich met enkele moeders, die hun kinderen kwamen laten zegenen en maakte een praatje met gelovigen, die hun geestelijke vader eerbiedig omringden en hem de hand kusten. Toen hij ook mij zag staan, vroeg hij naar de reden van mijn komst en zeide mij hem te volgen.

Forse man.

Patriarch Athenagoras is een forse man, even in de zestig, energiek bewust van ander hout gesneden dan de veel oudere bisschop van Athene. Toen hij hoorde, dat ik ook nog het H. Land wilde bezoeken, vroeg hij mij naar mijn opvatting omtrent de Arabisch-Joodse verhoudingen en de vooruitzichten voor de vrede in wat hij noemde „het land van vrede". Ik vertelde hem wat door de Katholieke Kerk gedaan wordt voor de vluchtelingen en hoe wij trachten alle Christenen zonder onderscheid te helpen. Dit bracht het gesprek op de eenheid der Kerk. De patriarch zeide het zeer te betreuren, dat in „this crucial hour", dit critieke moment, gelijk hij het noemde, de Christenheid verdeeld was. Ik beaamde dit, maar bracht naar voren, dat, als het al niet mogelijk was alle Christenen te verenigen onder één hoofd, zoals wij katholieken menen, dat het zijn moet, het toch mogelijk moet zijn hen door onderlinge liefde en waardering te verbinden en zo de eenheid der liefde tot stand te brengen. Zijne heiligheid vond dat de Dominicanen zeer brede opvattingen hadden.... maar daarbij bleef het. Verdere vragen kon hij niet beantwoorden, daar zijn tijd daarvoor niet voldoende was, en hij verwees mij naar zijn vicaris generaal.

Van een diaken kwam ik later te weten, dat er een kleine zeventig duizend gelovigen zijn, met rond 250 pristers, geen monniken en een aantal bisschoppen. Er is een theologische school, die door een dertig studenten wordt bezocht en die vier jaar „klein seminarie" en drie jaar „groot seminarie" omvat, om in ons bekende termen te spreken. Ook kan men studeren aan de theologische faculteit te Athene, waar de meeste professoren leken zijn. Ik heb verschillende orthodoxe godsdienstoefeningen bijgewoond en kan slechts prijzend spreken over de ernst en de (op zijn minst genomen uiterlijke) devotie waarmede de geestelijkheid de gewijde ceremonies verricht en de gelovigen deze volgen. Menigmaal had ik vroeger gehoord, dat daarop veel was aan te merken. Daarvan is mij echter niets gebleken, noch in Griekenland, noch hier.

De Armeniërs vormen een andere groep. Er zijn er ongeveer 50.000 in Stamboel en omstreken en even zoveel in het binnenland. Deze laatsten hebben geen priesters en geen eigen organisatie, daar de Turkse regering dit niet wil bevorderen. Ongeveer 6000 zijn met Rome verenigd, en hebben te Constantinopel een bisschop, die ik heb bezocht. Hij vertelde, dat hij sinds 1936 bisschop was, maar dat de Turkse regering zijn benoeming door de Paus niet wilde erkennen. Men heeft toen aan Ankara laten weten, dat ook de Armeense gemeenschap zelf hem tot bisschop verkoos, doch zijn positie is nog steeds niet geregeld met betrekking tot de Turkse autoriteiten. Op de consequenties hiervan hoop ik in een volgend artikel te wijzen.

Dan is er nog een kleine groep katholieken van de Griekse ritus, onder Mgr. Varuchas. Het zijn er niet meer dan duizend en hun belangrijkste instelling is een lagare school, waaraan de goede, oude bisschop zijn hart heeft verpand. Het vorig jaar heeft patriarch Athenagoras hem echter de oorlog verklaard door aan de orthodoxe kinderen te verbieden de katholieke school te bezoeken. Gevolg hiervan kan zijn, dat Mgr. zijn bisschoppelijke woning zal moeten verhuren om geld voor zijn school te vinden....

De Katholieke Kerk wordt vooral vertegenwoordigd door een steeds slinkend getal Latijnen onder een apostolisch vicarius, tevens apostolisch delegaat en 82 jaar oud. Er zijn kerken van Seculieren, Franciscanen, Dominicanen, Jezuïeten en Asumptionisten. Zij allen handhaven een oude traditie, in afwachting van andere en betere tijden....

GOUD, WIEROOK EN MIRRE Het jaarlijks Driekoningen feest werd door geheel Italië weer op de gebruikelijke wijze gevierd, wat insluit, het geven van honderde geschenken aan de politie door automobilisten. De foto toont een verkeersagent in Milaan, die een gift van Michelin zelf in ontvangst neemt.

Experimenten in de literatuur

Op een open heideplek tussen de bomen en struiken van de Veluwe een vijftigtal kleine tenten, en één grote tent — een circustent, lijkt het wel. Daarbinnen, op een zomermiddag-met-plasregens, kampeerders op rijen banken, die luisteren naar de romanschrijver David de Jong. Hij staat op een klein podium en spreekt over „Experimenten in de literatuur anno 1920, en nu". Af en toe is zijn stem onverstaanbaar door het gekletter van een ware zondvloed op het tentzeil. Dan wordt er even gepauseerd, maar zodra het water wat minder te keer gaat, leest De Jong verder, en heeft hij weer de volle aandacht van zijn ongewone gehoor.

Het is De Vlam, die dit kamp heeft georganiseerd en die De Jong heeft uitgenodigd om over dit onderwerp te komen spreken. De Vlam is een weekblad, voortgekomen uit de illegaliteit, toen het De Vonk heette. Als zoveel andere bladen met eenzelfde afstamming, kende het in het begin na de bevrijding als opinieblad een grote vlucht, totdat de reactie kwam, de mensen alle wereldhervorming moe schenen en naar verstrooiïng zochten, ontspanning. Toen moest Je Maintiendrai de strijd opgeven, evenals de Londense Stem van Nederland — of liever zij gingen op in Vrij Nederland, de spreekbuis van Van Randwijk. Zijn blad heeft het uitgehouden, maar slechts ten koste van fusies en van een grondige karakterverandering: het is niet meer uitsluitend een opinieblad, maar besteedt nu een goed deel van zijn ruimte aan kunstzinnige beschouwingen, varia en illustraties.

De Vlam is vrijwel het laatste blad, dat zijn oorspronkelijke opzet trouw gebleven is en dat toch nog bestaat. Volgens de leiding ervan is dat een wonder, alleen te verklaren door de trouw en offervaardigheid van de lezerskring en door de onbaatzuchtige geestdrift van redacteuren en medewerkers.

Andere oorzaken van dit „wonder" zijn ongetwijfeld de samenstelling van de redactie — waarin auteurs met een eigen publiek zitten, als: Henriëtte Roland Holst, Jef Last en de Marxistische theoreticus San de Wolff — en verder het beginsel van het internationale socialisme, dat De Vlam hoog houdt en waarvan zij de onmiskenbare vertegenwoordigster is.

Maar, genoeg over het blad, het gaat hier om de lezing. Dat De Vlam en David de Jong met hun keuze van dit onderwerp een actuele greep hadden gedaan, bleek onlangs nog uit de verschijning van het derde nummer van het nieuwe literaire tijdschrift Braak. Onder redactie van Remco Campert — de zoon van Jan R. Th., — H. R. Kousbroek jr., Lucebert en Bert Schierbeek is dit blad van jongeren nadrukkelijk een experimentele kant opgegaan. In het algemeen had de nieuwe poëzie in ons land de laatste jaren toch al een uitgesproken irrationele tendenz, maar hier wordt een opzettelijke poging gedaan tot vernieuwing van de geesten van Dada en het Surrealisme. Op het uitdagende voorwoord van de jonge dichter Lucebert — „de Nederlandse litteratuur is dood", zo stelt hij de zaak — volgt, als programmatisch, een overgenomen vers van de Franse avantgardist Francis Picabia: „Dans une Eglise" (In een

DAVID DE JONGH

Kerk). Het is een brutaal stukje, natuurlijk geschreven in vrije verzen, en strijdig met de traditionele begrippen van poëzie, maar sinds jaar en dag is men toch eigenlijk al gewend aan dit soort van modernisme — om iets nauwkeuriger te zijn: zo sinds 1920.

De gedragen volzinnen, waarin David de Jong zijn beschouwing over deze en andere experimenten had gesteld, vormde een merkwaardige tegenstelling met de stijlprocedés in de literatuur, waarover hij sprak. Voor De Jong is de experimentator overbewust en naïef, een gedrevene, geladen met dynamiek, vol onvrede over wat bereikt werd en geldig heet te zijn. Gedreven door onrust, zo zei hij, zoekt de experimentator nieuwe onrust. Want onrust is een vruchtbare bodem voor het scheppen van kunst. Spel is voor De Jong een element dat onafscheidelijk aan elke vorm van kunst is verbonden, een element waar de kunst niet buiten kan, maar de kunst moet het spel, niet het spel de kunst gaan beheersen — zo ging hij verder: Want het spel is voornamelijk een product van geest en vernuft, maar voor de scheppingsdaad is de volle inzet der persoonlijkheid nodig: hier spreekt ook de natuur, de levensdrang, de hele menselijke existentie mee.

Van een dergelijk standpunt uit mag het weinig verwondering baren, dat De Jong de experimentator in de kunst ziet als meestal een speler, die alle middelen probeert, of anders een dogmaticus, die alles tot één formule herleiden wil. Volgens De Jong is het fijne gevoel voor evenwicht, dat het kenmerk is van alle grote kunst, niet gegeven aan de experimentator, die vaak zwerft op het randgebied van de kunst, daar waar zij in wetenschap overgaat.

Vaak is hij ook moeilijk te onderscheiden van de charlaten en de snob. Hij leeft haast altijd in een sfeer van luidruchtigheid, van reclame en sensatie, van debatrumoer. Maar de mogelijkheid dat hij tenslotte iets waardevols vindt, is bij hem in ieder geval groter dan voor degene die thuis blijft zitten, gebogen onder de last van een te voortijdig uitgereikte lauwerkrans.

Na op deze wijze zijn betoog weer in evenwicht te hebben gebracht, waarschuwt De Jong er nog eens tegen, de vondst, of „het vondstje" van de experimentator niet zo bovenmatig te vereren „als men dat in hedendaagse geestelijk uitgemergelde groepen doet". Gewoonlijk zijn het anderen, meer volwassen kunstenaars, die er toe komen het door hem ontdekte in met een beeld te verduidelijken: het juiste verband te plaatsen. Aldus David de Jong, die hiermee duidelijk zijn plaats en standpunt heeft bepaald. Om die Jarsman noemde een bundel van zijn eerste verzen: „Voorpost".

De Jong koestert voor zulk werk een redelijke en verstandige waardering, maar voelt zich geenszins geroepen de pioniersarbeid mede op te knappen. O, zeker, men mag hem ook niet tot de achterhoede rekenen; nee, men dient hem in te delen bij die troepen, die het veroverde terrein consolideren.

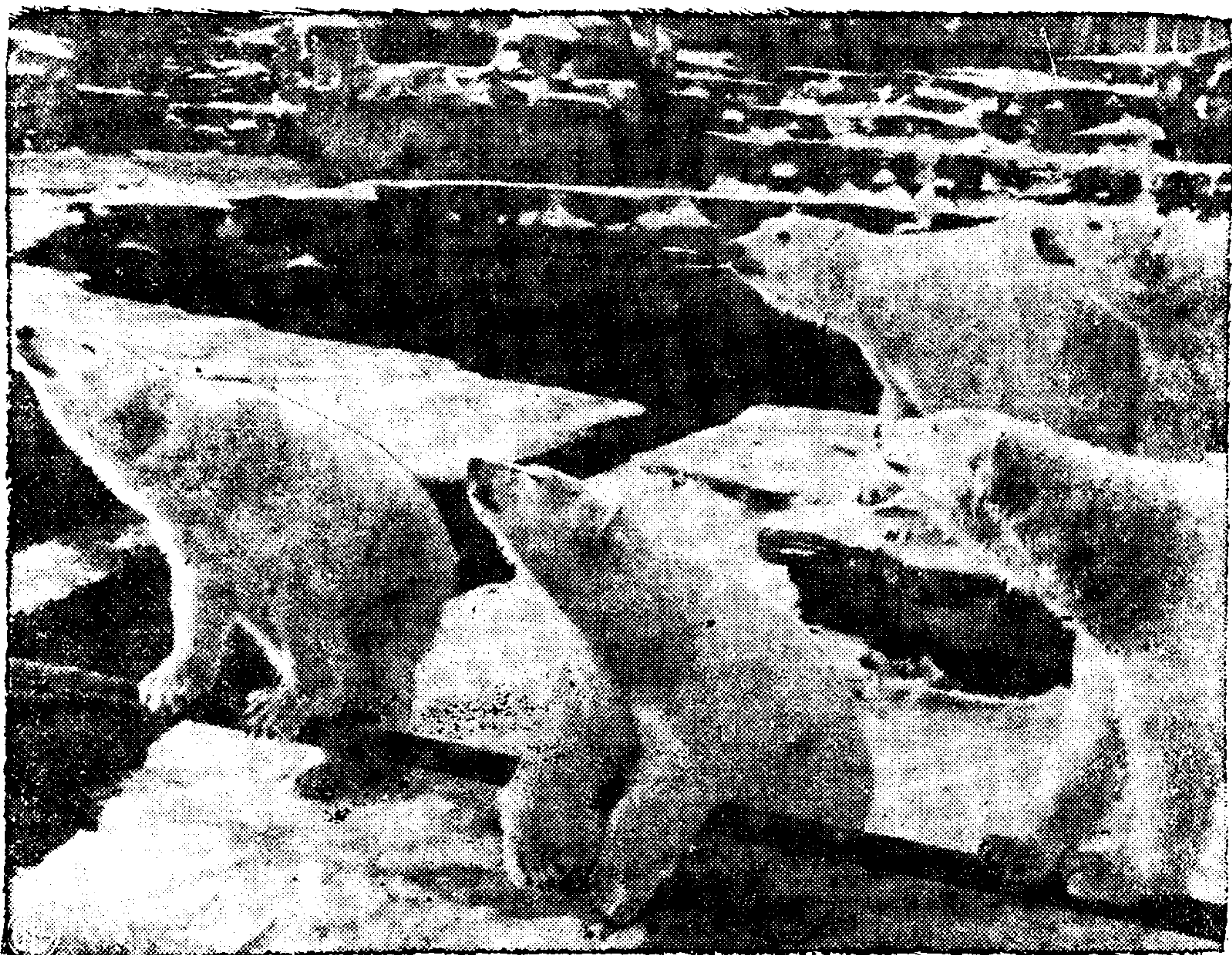
Zo is ook zijn kijk op de experimenten na de eerste wereldoorlog, dus omstreeks 1920 en later: Het moderne leven, zegt de Jong, was toen verward en gespleten. Ook de kunst was verward en gespleten. De kunstenaars wilden geen romantici en zij konden geen realisten zijn. Zo bleef hun niets anders over dan het spel met een zelfgeschapen werkelijkheid, die de eigen werkelijkheid doorkruiste. Een ongevaarlijk spel dat tot niets verplichtte: een roes zonder dronkenschap, zij het ook vol spannende psychische sensaties. Tot de oorlog naderde en de besten dwong tot partijkiezen in een werkelijkheid, die, ofschoon wel psychisch, allerminst geestelijk was, maar vuil en liederlijk en walgelijk physiek.

Zo is ook zijn kijk op de jon[gste] experimenten, van na de[n] tweede wereldoorlog: „He[t] meeste wat zich thans als nieu[w] aandient, is óf herhaling va[n] het oude óf een voortzetting e[r] van. Groeperingen naar god[s]dienstige of politieke inzichte[n] komen nauwelijks voor, [en] naar scholen en stijlen al eve[n]min. Er valt een terugkeer na[ar] traditionele vormen waar [te] nemen. Het zwaartepunt li[gt] in het zoeken naar een leidin[g]gevende idee. In plaats van ov[er] vitalisme spreekt men nu va[n] existentialisme, in plaats va[n] over de volheid des levens, ov[er] het nulpunt van ons bestaa[n]. Maar bij alle kunstenaars is ee[n] gestegen besef van sociale ve[r]antwoordelijkheid. In de sch[a]duw van de atoombom kan me[n] geen fascinerende levensve[r]heerlijking verwachten, w[el] echter ernst en bezinning o[p] onze laatste mogelijkheden".

Er klatert applaus door [de] tent, daar op de Veluwse heid[e], een welverdiende beloning vo[or] het gedegen werkstuk, d[at] David de Jong heeft voorgedra[]gen.

Immers, binnen het geraamt[e] van zijn betoog, zoals ik U d[at] heb weergegeven, heeft d[e] spreker met enkele forse lijne[n] de ontwikkelingsgang van d[e] moderne kunst weergegeven. En dan heeft het uur vo[or] d[e] discussie geslagen. Het is ve[r]bluffend, zo ver als de belan[g]stelling van deze vacantiega[n]gers reikt: één heeft de woo[r]den „vitalisme" en expressi[o]nisme" gehoord, en ook we[l] eerder gelezen, zonder dat h[et] hem duidelijk is geworden, wel[k] onderscheid tussen die twee b[e]staat. Een kampbezoeker u[it] Oost-Europa, nu balling in Pa[]rijs, geeft enkele aanvulling[en] over de jongste ontwikkeling[en] van het surrealisme, over Ara[]gon en Eluard. Een derde vra[]gensteller komt zelfs in deba[t]: hij is een vuriger voorvechte[r], zegt hij, dan De Jong zelf, va[n] experimenten in de kunst. Al[]gemeen is wel de conclusie, da[t] deze experimenten hun rol no[g] niet hebben uitgespeeld, dat d[e] consolidatie zich nog niet hee[ft] voltrokken.

Dit alles heb ik U ietwat al[s] een verslaggever verteld, nie[t] omdat ik mij er zelf geen menin[g] over heb gevormd, maar omda[t] het mij in dit geval boeiende[r] leek om te registreren dan o[m] te betogen. Met een enkele ge[]volgtrekking uit de gevoerd[e] discussie moge ik dit overzich[t] besluiten. De kunstenaar, [zo] was men van oordeel, blijk[t] vooral in deze tijd, behoefte t[e] hebben aan experimenten. Dat i[s] voor een deel van het publie[k] boeiend, maar voor het publie[k] in zijn geheel onbevredigend. Het feit, dat de jongste experi[]menten een voortzetting zij[n] van de vroegere, dat zij dus geen nieuwe kant uit gaan, is leerzaam. Uit de algemene af[]wijzing van artistieke nieuw[]lichterij door het publiek blijk[t] immers, dat in de dertig jaren sinds de eerste wereldoorlog da[t] publiek nog altijd niet heef[t] kunnen wennen aan het experi[]ment. Het einige wat allengs aanvaard is — Van Gogh, Mars[]

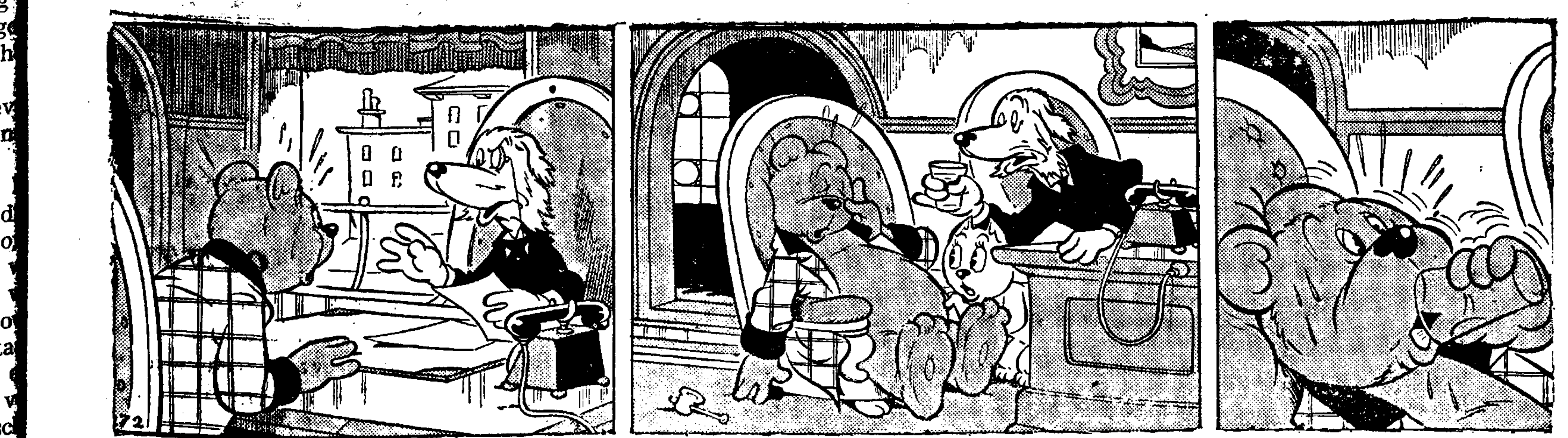
HET SMAAKT NAAR MEER! — Deze ijsberen in de diergaarde van Detroit steken hun snuit in de lucht, als een loftrompet voor de weerman, die hun omgeving heeft gesevhonken, welke hen aan „Old Kentucky home" herinnert. Ongetwijfeld zullen zij het winterweertje beter waarderen dan hun menselijke stadgenoten.

DRIEKONINGEN IN ITALIE. — Een andere foto van de geschenken der Driekoningen voor de Italiaanse arm van de wet. De geschenken worden later broederlijk naar het hoofdkwartier gebracht en eerlijk onder de verkeers-politie-agenten verdeeld. Van hun kant sluiten de mannen van Hermandad een Godsvrede met de automobilisten en brengen op die dag praktisch niemand op de bon.

796

Tom Poes en de geheimzinnige sleutel

Heer Bommel rees half uit zijn stoel en leunde met rollende ogen op het bureau.

„W-Wat b-bedoelt U?" stotterde hij. „W-wilt U m-mij zeggen, dat ik, behalve mijn slot Bommelstein, niets meer heb? Geen cent meer?"

„Het is nog erger!" zei de bankier geruststellend. „Ook het slot Bommelstein is niet langer Uw eigendom! Om Uw belastingen te kunnen betalen, heeft de bank zó veel geld moeten lenen aan U, dat wij er nu tot onze spijt toe over moeten gaan om Uw bezittingen te laten verkopen! Morgen zal alles in het openbaar geveild worden! Notaris Snuifkens, alhier, zal de verkoping leiden......

Maar scheelt er iets aan? Voelt U zich onwel?"

Heer Bommel antwoordde niet, hij was flauw gevallen en kwam pas enigszins weer bij, toen de heer Fortuyn hem een glas water liet drinken.

„Het spijt me!" zei de bankier. „Wanneer ik had kunnen vermoeden, dat U zich dit zó zou aantrekken, had ik de aangelegenheid door de oude heer laten behandelen. Doch, vermits ik......"

„Zwijg, man!" mompelde heer Ollie. „Het is g-genoeg........ Umpgh...... We.... we gaan! O! Als m-mijn goede vader d-dit had meegemaakt! Al...... Al zijn...... al mijn geld weg...... Wow!..........

Nota inzake Irian-conferentie door Tweede Kamer behandeld

's-Gravenhage. — De Tweede Kamer heeft gisteravond de door de regering ingediende nota inzake de Nieuw Guinea-conferentie behandeld.

De eerste spreker, de heer **J. Schouten**, de anti-revolutionaire fractie-leider, critiseerde de houding van de regering vooral vanwege de voorstellen aan de Indonesische delegatie, strekkende tot overdracht van de souvereiniteit aan de Nederlands-Indonesische Unie en tot internationale goede diensten. Hij noemde dit volkomen in strijd met de uitdrukkelijke toezegging, welke de regering het afgelopen jaar enige malen aan de Kamer heeft gedaan. De heer Schouten betoogde, dat de regering, alvorens deze voorstellen te doen, de Kamers had moeten raadplegen. Het overleg van de regering met de Unie-Commissie in de Kamer was volgens spreker geheel onvoldoende. „Indien dit overleg in de commissies het overleg met de gehele Kamer moet vervangen, dan overwegen wij sterk om aan de commissie-arbeid niet meer deel te nemen," aldus de heer Schouten. De debatten zijn moeilijk, aldus de heer Schouten, aangezien wij niet mogen gebruik maken van hetgeen gezegd is in het comité-generaal in September vorig jaar.

Prof. Romme

Onmiddellijk na de rede van de heer Schouten vroeg **prof. Romme** (KVP) het woord voor een voorstel van orde. Spreker vroeg de voorzitter om in comité-generaal te beraadslagen over de vraag, welke delen van het gesprokene in het comité-generaal van September vorig jaar openbaar zouden kunnen worden gemaakt.

De Kamer beraadslaagde daarna in geheime zitting en zal hiermede hedenmiddag doorgaan.

Op de gereserveerde tribune hadden o.a. plaats genomen de Indonesische oud-minister Mononutu, die in Den Haag vertoeft op doorreis van Amerika naar Indonesië.

Zitting hervat

De voorzitter van de Tweede Kamer heeft vandaag mededeling gedaan van enkele passages uit de notulen van de besloten zitting van 28 en 19 September j.l. Deze passages waren van de heren Romme, van Maarseveen en Schermerhorn. Minister van Maarseveen had in die vergadering toegezegd, dat wanneer van Indonesische zijde een redelijk tegenvoorstel inzake Irian zou worden gedaan, de commissie voor Uniezaken van de Tweede Kamer zou worden geraadpleegd door de regering, die zich steeds voor ogen houdt, dat geen enkele oplossing van het vraagstuk Irian mogelijk is zonder de uiteindelijke goedkeuring van het parlement. De verwerping van een overeenkomst met Indonesië door het parlement, zou veel ernstiger zijn voor de verhouding tussen Nederland en Indonesië, dan een volslagen mislukking der conferentie.

Welter

De heer Welter (KNP) zei o.a altijd te hebben geloofd, dat deze regering haar standpunt inzake Irian zou prijsgeven en dat het resultaat tenslotte zal zijn, dat Irian en de Nederlandse belangen in Indonesië geschaad en in de steek zullen worden gelaten. Spreker begreep niet, dat de regering nu nog kon blijven zitten.

de Kat

De heer **de Kat** (PvdA) betoogde, dat men bij de souvereiniteitsoverdracht als het ware stond aan het eind van een verloren oorlog en men moest de consequentie van een nederlaag aanvaarden of de oorlog voortzetten. Het is onmogelijk een politiek van vrede en samenwerking te hebben in een deel van Indonesië en een blijvend conflict over Irian in het andere deel. Spreker vroeg zich af, of Nederland de papoeas als wij zijn uitgeput toch niet aan hun lot zullen moeten overlaten. Wie moet de kosten voor de ontwikkeling en exploratie dragen? Het Nederlandse volk, dat al gebukt gaat onder verpletterende lasten. Indien er een plan was als voor Suriname, dan zou spreker instemmen met de Nederlandse leiding, maar thans zou de regering te kort schieten in haar verplichtingen jegens Nederland en haar Atlantische plichten en ook tekort schieten in haar plicht en taak jegens Indonesië. Sukarno heeft thans bewezen dat hij woorden van matiging en vrede kan spreken met handhaving van zijn standpunt. Zijn prestige politiek heeft helaas een prestige politiek van Nederlandse zijde uitgelokt. Spreker ging het verloop der onderhandelingen na en had respect voor de pogingen van de zijde van Natsir en de zijnen om de zaak op een politiek vlak te brengen. De heren van der Goes van Naters en Schermerhorn hebben in hun intervieuws hun persoonlijke mening weergegeven. Het standpunt van de PvdA is geformuleerd op 8 Jan.

De fractie van de PvdA in de Tweede Kamer is bereid in de loop van reële onderhandelingen tot de overdracht te komen en zij volhardt in haar pogingen om dit inzicht te doen baanbreken. Maar in dit stadium van internationale spanningen en van de nationale ontwikkeling achten wij Irian en de Indonesische kwestie niet van zodanige betekenis, dat een diepgaand meningsverschil zou mogen leiden tot het opzeggen van het vertrouwen in de regering; tot een regeringscrisis zou men in de huidige omstandigheden alleen mogen overgaan, als de houding der regering aan de PvdA geen andere mogelijkheid laat. Het bestuur van de PvdA vindt in de regeringsvoorstellen aanvaardbare elementen, doch de Indonesiërs hebben deze afgewezen. Laat de regering die deze overdracht dorst voorstellen en degenen in het parlement die ze aanvaardbaar vonden, moed hebben om te komen tot een overdracht die een werkelijke uitkomst biedt. Spreker is voor nieuwe besprekingen op internationale basis, waarbij de regeringsvoorstellen het uitgangspunt moeten zijn.

Vonk

De heer **Vonk** (VVD) zeide o.a. dat de houding van het Nederlandse kabinet verklaarbaar zou zijn geweest, als de regering in staat was de Indonesische regering sterk in het zadel te zetten, maar zo staat de zaak niet. De Indonesische regering kan het extremisme niet de baas. Het Nederlandse kabinet heeft ten aanzien van het behoud van Irian zijn kansen verspeeld.

Tilanus

De heer **Tilanus** (CHU) betoogde, dat de huidige tijden zó ernstig zijn, dat er geen tijd is voor escapades. Hij was van oordeel, dat de minister zijn toezegging aan de Kamer niet heeft gebroken. Spreker achtte de overdracht van Irian aan de Unie niet verantwoord jegens de bevolking van Irian, maar evenmin verantwoord jegens Oost-Irian en Australië en uit strategische overwegingen. Het voorstel betreffende de overdracht aan de Unie is trouwens door Indonesië reeds afgewezen. Spreker is tegen voorzetting der onderhandelingen door middel van de UNCI. Z.i. blijft de zaak zoals ze is en Nederland zal zijn plichten jegens Irian moeten vervullen.

De vergadering werd verdaagd tot Dinsdag.

Henny Eman hamert op beroepsrecht

Hennij Eman is voornemens om de volgende week een openbare Statenvergadering te doen houden, waarin hij het beroepsrecht op de Kroon te berde zal brengen.

Gisteren verklaarde H. Eman ons, dat Aruba ontevreden is over de 12—8-verhouding en dat hij namens de AVP de minister zijn medewerking aan de Eilanden regeling had toegezegd onder een uitdrukkelijke voorwaarde, nl. dat de minister zou bevorderen, dat beroepsrecht op de Kroon zou worden ingevoerd.

Dit beroepsrecht, aldus verklaarde Henny Eman ons, dient om de nadelige invloeden van de 12—8 zetelverhouding te nivelleren.

De heer Eman overhandigde **ons daarbij een brief, ondertekend door minister Van Schaik, welke als volgt luidde:**

Vice-minister-president
minister zonder portefeuille.

Willemstad, 13 Januari 1951.

AAN:

De Heren H. Eman en
M. E. de Cuba.

„Met belangstelling heb ik kennis genomen van het schrijven, hetwelk U mij op 11 dezer ter hand stelde. Het verheugde mij, dat U zich bereid verklaart Uw medewerking te verlenen aan de besprekingen betreffende de Eilandenregeling. Het wil mij voorkomen, dat van Uw zijde een waardevolle bijdrage kan worden geleverd, teneinde een Eilandenregeling tot stand te brengen, die een redelijke mate van bevrediging kan geven aan de verschillende hierbij betrokken eilandsgebieden.

Wat het beroepsrecht betreft, heb ik U erop gewezen, dat artikel 100 van de Landsregeling van de Nederlandse Antillen bepaalt, dat indien de belangen der eilandsgebieden dit zouden blijken te vorderen, bij algemene maatregel van bestuur regelen worden gesteld omtrent de gevallen waarin, desverzocht, de vaststelling van een door de Staten goedgekeurde ontwerp-Landsverordening niet zal geschieden dan na goedkeuring van een in die algemene maatregel aan te wijzen instantie. Indien voor mij op enigerlei wijze zou komen vast te staan, dat de belangen der eilandgebieden dit vorderen, zou ik bereid zijn een Algemene Maatregel van Bestuur als bedoeld in art. 100 te overwegen. In verband daarmede hebt U mij op de hoogte gesteld van Uw voornemen deze aangelegenheid bij de Staten aanhangig te maken.

Met belangstelling zie ik de re**sultaten van Uwe bemoeiingen in deze tegemoet. Daarna zal ik mij over deze aangelegenheid nader** beraden."

w.g. J. R. H. van Schaik

Belangrijk is te weten, wat de P.P.A. zal doen. Zal zij zich verzetten tegen dit beroepsrecht, hetgeen ongetwijfeld een Arubaans belang is? Het lijkt ons niet waarschijnlijk. Voor verder commentaar verwijzen wij naar „Het Nieuws van Vandaag".

SPORT-PROGRAMMA.

Op Zondag 28 Jan. om 10 uur zal in het Rifstadion de baseballwedstrijd: Sithoc vs. Quisqueya gespeeld worden. Op Zondag 28 Jan. om 4 uur in het Rifstadion is er dan een massale gymnastiekdemonstratie.

Massale gymnastiekoefening van 320 meisjes van de M.M.S. en MULO, o.l.v. Mevr. Groenhof, pianobegeleiding van Mevr. Hart.

Massale gymnastiekoefening van 100 jongens van de MULO, o.l.v. van de heer F. van Loon.

Massale gymnastiekoefening van 340 jongens van HBS en MULO, o.l.v. de heer G. C. Hagemans.

Het programma luidt:

1. Opmars van 800 Gymnasten; 2. Vaandelgroet; 3. Wilhelmus; 4. Curaçao's Volkslied; 5. Welkomstwoord; 6. Massale oefening meisjes; 7. Grondgymnastiek; 8. Paardspringen; 9. Spelletje; 10. Massale oefening jongens; 11. Piramiden; 12. Springende kring; 13. Schijfoefening. 14. Wederkerige ondersteuning; 15 Wedloop en Massale oefening, jongens.

BEKENDMAKING

De Procureur-Generaal, Hoofd der Politie, maakt bekend dat bij beschikking No. 15 van 30 December 1950 de Schottegatweg is aangewezen als weg waar het aan autobusbestuurders verboden is passagiers te laten in- of uitstappen anders dan bij een H-bord.

De Procureur-Generaal,

J. J. A. ELLIS.

Sportnieuws uit Nederland

Nu de competitie reeds op de helft is, is het wel weer eens aardig de competitiestanden te bekijken. Wat wij reeds gisteren schreven in ons sportoverzicht Heerenveen, Blauw Wit en P.S.V. zijn onaangetaatbaar. Vitesse schijnt zich te herstellen, tijdens de wedstrijd N.E.C. — Vitesse afgelopen Zondag speelden de Arnhemmers een prima, zeer enthousiaste partij. Speciaal de achterhoede, versterkt met de Engelsman Taylor en Albers, is moeilijk te passeren, zodat met spanning het verdere verloop der competitie wordt afgewacht.

D.W.S., dat Wageningen met 1—0 versloeg, scoorde dat winnende goal enkele seconden voor het einde, hetgeen voor de Wageningers de eerste nederlaag op eigen terrein dit seizoen betekende. Sneek ondervond nu, wat Roozenburg steeds waard is geweest. De eerste maal, dat zij zonder hem moesten spelen, n.l. tegen Achilles, werd een 0—2 nederlaag.

Hieronder laten wij de standen volgen, bijgewerkt tot en met de afgelopen Zondag:

A:

Heerenveen	11	20
Leeuwarden!	11	14
Be Quick	12	14
Sneek	10	12
Go Ahead	11	12
Achilles	11	12
Frisia	11	11
G.V.A.V.	11	11
Zwartemeer	11	11
Zwolse Boys	10	6
H.S.C.	11	5
Velocitas	12	4

B:

Enschedé	12	16
DWS	11	15
A.G.O.V.V.	12	15
Wageningen	12	15
N.E.C.	12	14
't Gooi	11	13
Enschedese Boys	12	11
Ajax	10	10
D.O.S.	12	10
Heracles	12	8
Hengelo	11	7
Vitesse	11	4

C:

Bl. Wit	11	19
E.D.O.	11	13
R.C.H.	10	12
S.V.V.	10	12
Hermes/DVS	11	12
A.D.O.	9	10
Volewijckers	11	10
Haarlem	10	9
V.S.V.	11	9
H.B.S.	10	8
D.W.V.	11	6
K.F.C.	9	4

D:

N.A.C.	12	17
B.V.V.	11	15
Willem II	10	13
Emma	11	13
Feyenoord	11	13
Sparta	11	13
Noad	11	10
R.B.C.	9	9
Xerxes	10	9
Longa	10	8
T.S.C.	12	8
De Baronie	10	3

E:

P.S.V.	12	23
Eindhoven	11	15
V.V.V.	12	13
Chèvremont	12	13
Maurits	11	11
Sportclub Emma	11	10
M.V.V.	12	10
Bleijerheide	12	10
Limburgia	11	9
Sittardia	11	8
Brabantia	10	7
Helmondia	11	7

In de meeste afdelingen spanningen te over, iedere Zondag kan weer de grootste verrassingen brengen, vooral afdeling B en D zijn spannend.

In de tweede Klasse West afdeling B. won H.F.C., the good Old, de 20 belangrijke wedstrijden tegen Sliedrecht uit met 3—2. In deze afdeling delen het oude Haagse Quick en Scheveningen de leiding.

In Afdeling Oost tweede Klasse B. staat Quick uit Nijmegen er goed voor, zonder de Nijmegenaren er in slagen het verloren terrein te herwinnen?

Basketbal.

In een emotionele wedstrijd heeft het Belgische team met gering verschil — 49 — 46 — van de Nederlandse ploeg gewonnen. Drie minuten voor het eindsignaal was de stand 44—44. Nederland nam weer een voorsprong (45—44), maar de Belgen kwamen zo onweerstaanbaar opzetten, dat zij nog twee keer doelpunten.

Eindstand 49—46.

Hockey.

Heel hockey-liefhebbend Den Haag twijfelde na de slappe resultaten van T.O.G.O. in de laatste wedstrijden of T.O.G.O. dit seizoen nog in staat zou zijn H.H.Y.C. de voet dwars te zetten. De verrassing was groot, want geïnspireerd door de sterke buurman heeft T.O.G.O. in een felle, razend vlugge kamp, subliem partij gegeven. H.H.Y.C. won met 2—1, maar het heeft weinig gescheeld of de leiders in West hadden hun eerste verliespunt geïncasseerd. In het Oosten is P.W. een gevaarlijke klip omzeild te Arnhem.

Met 2—3 won P. W. van de oude Arnhemse, die prima partij gaf. Door dit resultaat is P.W. bijna kampioen.

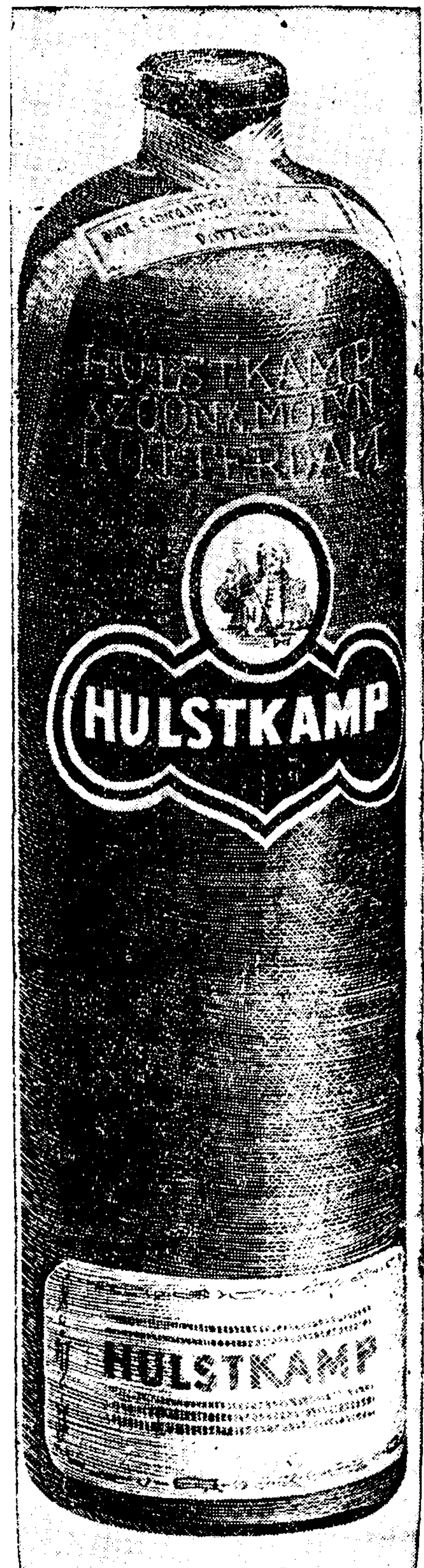
In afdeling Noord is de titelstrijd practisch beslist. Groningen sloeg zijn grootste rivaal Forward met 2—0 en heeft nu na 9 wedstrijden reeds 5 punten voorsprong.

Zwemmen.

De zwemmer Cor Wiering van de Zwemvereniging 't IJ heeft in het sportfondsenbad-Oost te Amsterdam het Nederlands record op de 100 meter schoolslag verbeterd met een tijd van 1 min. 11,1 sec. Het oude record stond sinds Maart 1950 op naam van G.J. van Rooy van de zwemvereniging Aegor (Eindhoven) met een tijd van 1 min. 12.2 sec. Wiering zwom de vlinderslag.

Biljarten.

Kees de Ruyter en de Belg Clement van Hasselt spelen a.s. Dinsdag in Eindhoven een demonstratiepartij cadre 47—2 voor de televisie in Eindhoven. Na voetballen (P.S.V. — Eindhoven) ook nu biljarten voor de televisie.

AGENDA

WEST-END: „Stars in my crown" Zaterdag 19 en 21.15 uur, Zondag 10.30 en 20.30 uur; „The Wizard of Oz" Zondag 16.30 uur; „Tell it to the judge" Zondag 18.30 uur.

CINELANDIA: „The breaking point" Zaterdag 21 uur, Zondag 20.30 uur; „Ghost Town Renegades" Zaterdag 19 uur; „The gentleman from California" Zondag 18.30 uur.

ROXY: „Cheaper by the dozen" Zaterdag 19 en 21 uur, Zondag 10.30 en 20.30 uur; „Saga of the West" Zondag 16.30 uur; „Tarzan and the slave girl" Zondag 18.30 uur.

GENEESKUNDIGE DIENST: De dienst in het stadsdistrict en de Havendienst worden van Zaterdag 20 Januari 18 uur af tot Zondag 21 Januari 18 uur waargenomen door de gouvernements-geneeskundige M. Taytelbaum, arts, Pietermaai 6-A, tel. 1750.

APOTHEKEN: De weekdiensten der apotheken worden waargenomen door: **Botica Juliana**, Julianaplein 6, tel. 2400 en **Botica Americana**, Bredestraat 159 (O.), tel. 3636.

COLONNE RODE KRUIS: Ingeval van nood **bellen: J. R. v. Geffen, tel. 1189 (dag en nacht).**

SCHEEPSREPARATIE C.P.N.: Wachtdienst, A. Visser van 7 — 15 uur, tel. 1193.

OPENSTELLING TELEGRAAFKANTOREN:
Kantoor Hato: werkdagen van 07.00 — 18.45
Kantoor Handelskade 6; werkdagen van 07.00 — 19.45.

Kantoor Wilhelminaplein (CWZ-gebouw): dagelijks dag en nacht.

WIT-GELE KRUIS: De nachtdienst der verpleegsters wordt waargenomen door: Zuster Breukers, Marktstraat 1, tel. 1836.

CUROM.

Zaterdag: 17.30 Muziek voor de Jeugd; 17.50 Uitzending voor de Strijdkrachten; 18.20 Dinermuziek; 18.45 Nieuws; 19.00 Uitzending in het Papiament; 19.30 „Wat de handel biedt"; 20.30 „Jij en ik en de radio"; 22.00 Korte schets; 22.10 Noord Atlantica; 22.25 Nieuws en Sluiting.

Zondag: 9.00 Protestantse kerkdienst; 10.00 Zondagmorgenmelodie; (±10.45 „Muziekactualiteiten in Nederland"); 11.30 Katholieke morgenwijding; 12.05 Lunchmuziek; 12.30 Nieuws; 12.45 Malando; 13.00 Sluiting; 18.30 Voor de Protestantse jeugd; 18.45 Nieuws; 19.00 Uitzending in het Papiament; 19.20 „Spreekt met Vlaanderen, en het komt in orde"; 20.00 Nieuws; 20.03 Culturele Curiosa; 20.15 „De stem van Amerika"; 21.15 Caraibisch Overzicht; 21.30 Gramofoonplaten; 21.55 Nieuws en Sluiting.

P.C.J.

Zaterdag: 19.00 Nieuws; 19.20 Rubriek voor de Vrouw; 19.30 Populaire Orkestwerken; 20.00 Nieuws; 20.05 **Annonsitorie door J. H. Ferrier**; 20.21 Cabaretprogramma; 20.51 Persoverzicht; 21.06 Gram. muz.; 21.13 Avondgebed; 21.16 Nieuws en Sluiting.

Zondag: 19.00 Nieuws; 19.20 Artistiek Dagboek; 19.30 Concertgebouw-orkest; 20.30 Caraibisch Commentaar; 20.40 „Zondagavond-Serenade"; 21.00 Leger des Heils; 21.30 Sportreportage; 21.56 Nieuws en Sluiting.

AVROS.

Zaterdag 16.00 Kinderuurtje; 17.00 Maandagcent-actie; 17.15 Voor de jarigen; 18.00 Verzoekprogramma; 18.40 Nieuws; 19.01 Hawaiianmuziek; 19.30 Natuurpraatje; 19.45 Dansmuziek; 20.55 Nieuws en Sluiting.

Zondag: 7.00 Quintet in Es van R. Schumann; 7.30 Kerkdienst; 8.45 Klassieken; 9.30 Morgenwijding; 10.00 Bolero van Ravell; 10.15 Ziekenuurtje; 11.00 Lunchmuziek; 12.00 Sluiting; 15.00 Voor jarige Hindostani; 16.00 Symphonie van Haydn; 16.30 Voor de jarigen; 17.00 „The Lutheran hour"; 17.15 Naar bed; 17.25 Nieuws Gramofoonplaatjes; 17.45 Voor de Jarigen op de Antillen; 18.00 Orkestmuziek; 19.00 Nieuws; 19.20 Symphonie No. 4 van P. I. Tsjaikovsky; 20.00 Natuur Centrum Suriname; 20.15 Philip Green en zijn orkest; 20.30 Nelson Eddy; 20.45 Cor Stein; 21.00 Weekoverzicht; 21.20 Sluiting.

EMMASTAD

Telegram Afdeling:
Weekend wacht: 20 Jan. (18.30) — 22 Jan. (7.30): R. H. Helweg, tel. 2140—2843; b.g.g. tel. 2400.

Personeel Afdeling:
20 en 21 Jan.: W. Lambii, Bernhardlaan 4, tel. 2330.

Materialen Afdeling:
20 en 21 Jan.: H. C. Engelsman, Gr. Kw 75.

Geneeskundige Dienst:
20 Jan. (12.30) — 22 Jan. (7.30): Dr. Beekman, tel. 2412; b.g.g. tel. 2409.

C.S.M.

Rederij:
20 Jan.: J. W. H. Zimmerman, tel. 2486.
21 Jan.: A. de Rooy, tel. 2076.

Scheepsagentschap:
20 Jan.: 08.00 — 18.00 uur kantoor, tel. 2458—2551.
20 en 21 Jan.: 18.00 — 08.00 uur G. H. van Leeuwen, tel. 2174.
21 en 22 Jan.: 08.00 — 08.00 uur J. H. Allebe, tel. 2099.

Dok Afdeling:
20 en 21 Jan.: P. J. Marcussen, tel. 2420.

Bioscoop: Zaterdag „Pretty Baby". Toegang boven 16 jaar.
Zondag: „Father of the bride". Toegang boven 14 jaar. Van 14—16 jaar uitsluitend onder geleide.

WAAR HALEN WIJ BENZINE?

Dit week-end kunnen wij benzine halen by: Dario Cardoze — Luna Park; H. C. Galmeyer — Cerito; Servicenter — Vanlen; J. R. Elsevier — Gasparito; J.H. [illegible]heer — St. Helena; H. J. Scheidel[illegible] Mundo Nobo; A. D. Capriles & Co — [illegible]jestraat; H. Winkel — Hendrikplein [illegible] Isa, Hato.

OPENBARE AANBESTEDING.

De Directeur van Openbare Werken te Curaçao zal op Woensdag 28 Februari 1951 des voormiddags 11 uur te zijnen kantore te Parera, Curaçao, in het openbaar aanbesteden:

Het bouwen van een goederenloods ter grootte van plus minus 4000 M2, en het maken van plus minus 255 M perronmuur in gewapend beton aansluitend bij de hiervoor genoemde loods, beide op het nieuwe haventerrein in het Schottegat te Curaçao.

Bestek en tekeningen zijn te verkrijgen vanaf Maandag 22 Januari 1951 ten kantore voornoemd tegen betaling van f 10,— per stel.

Terugbetaling bij ongeschonden inlevering op de dag der aanbesteding f 9,— per stel.

Inlichtingen zijn elke werkdag, na gemaakte afspraak, te verkrijgen bij de waterbouwkundige afdeling van Openbare Werken te Parera.

De Directeur van Openbare Werken,
G. SCHOORL.

Ons feuilleton

13 en één

12.

„Met andere woorden, je stelde je aan als een dwaas", meende Laufer-Hirth te moeten opmerken.

„En daarna ging ik naar Wallstreet", ging Savoy onverstoorbaar voort. „Niet alleen heb ik daar werkelijk een plezierige tijd meegemaakt, maar was tevens in staat al mijn onkosten te dekken — ook de aankoop van dertig meter blauw fluweel — en hield nog tien of twaalf millioen over op de koop toe."

„Geluk. Zuiver geluk. Het geluk van de beginneling."

„Misschien wel. Maar daarmee zou ik hier ook tevreden zijn. Het geluk van een beginneling. En als het me mocht gelukken met donker blauw—"

„Het wil me voorkomen", zeide de Laufer-Hirth, „dat deze gordijnen —"

Savoy keek vlug om zich heen en sprong uit zijn stoel op.

„Je hebt gelijk. Dat had ik nog niet gezien. Wat 'n scherpe ogen heb jij toch. Amos! Ik neem die gordijnen mee naar mijn kamer en behang er mijn muren mee. Parks zou er niet om geven — de arme kerel."

„Meen je het dan werkelijk?" stamelde de ander.

„Er zijn een paar dingen, die ik mee wil nemen. In de eerste plaats dat eigenaardige boek uit de vestibule. En laten we dan even naar boven gaan om het antwoord te vinden op één van onze vragen, die luidde: Wat is de oorzaak dat de olielamp uitging?"

Laufer-Hirth ging met hem mee, maar het ging niet van harte. Zij namen een brandende kaars mee en bovenden zich een minuut later in de kamer van Mainwaring Parks.

„Daar heeft die lamp gestaan. Daar op die tafel."

„Nu staat zij er niet meer", zeide Laufer-Hirth fluisterend. Hoewel er niets vreemds aan was, dat men een lamp verzet had, schenen dergelijke kleinigheden die nacht een bijzondere betekenis te hebben. Hij begon plotseling naar de lamp te zoeken.

Maar Savoy, die met een verwonderde uitdrukking op het gelaat midden in de kamer was blijven staan, verroerde zich niet en hielp niet bij het zoeken. Plotseling riep hij uit:

„De lamp is weg — en daar ben ik blij om! Blij, zeg ik je! Ik heb die lamp niet nodig. Ik heb niet meer gegevens nodig dan die, welke ik op het ogenblik bezit. Kom mee!"

„Maar —" begon Laufer-Hirth. De zaak beviel hem niet erg; hij wilde er meer van weten.

„Neen, neen, dat zou je toch niet begrijpen!"

Savoy bedekte zijn gelaat met zijn beide handen en bleef zo een ogenblik roerloos staan. Toen hij zijn handen liet zakken was er een opgewonden gloed in zijn ogen. Zijn stem klonk bijna heftig. „Dat is een verkeerde manier om zo'n zaak aan te pakken, Amos. Het zoeken naar stille getuigen — bah, dat maakt me misselijk. En daarom zal Temple nooit iets bereiken."

Laufer-Hirth keek hem ongelovig aan.

„Maar hoe wil jij ooit iets bereiken zonder zulke aanwijzingen?"

„Doe niet zo dwaas. Dat is allemaal onzin. Aardig om over te praten, meer niet. Als je iets wilt bereiken in zo'n geval, moet je alle aanwijzingen, alle stille getuigen negeren. Ik heb al eenmaal bah gezegd en ik zeg het nog eens. Bah!"

„Je bent gek."

„Daar heb ik je eens en voor altijd een antwoord op gegeven Amos", zeide Savoy, wiens stem zo snijdend scherp geworden was als een pas gewet mes. „Stille getuigen leiden de aandacht af en voeren je naar een dwaalspoor. Denk dan toch eens na, man. Minstens de helft van die dingen zijn door zuiver toeval achtergebleven; zij voeren overal en nergens heen. De andere helft is moedwillig achtergelaten. Als je het goed narekent kom je tot de ontdekking, dat vijf en zeventig percent van zulke stille getuigen je op een dwaalspoor leiden. Kom mee naar beneden."

„Maar die verduivelde lamp—"

„Laat die verduivelde lamp lopen! Ik ben blij, dat het ding weg is!"

Een verwonderde Laufer-Hirth liep achter hem aan.

„Maar iemand —"

„Of iets", viel Savoy hem geïrriteerd in de rede, „een opaal, een krankzinnige, een boze geest! Wie zal het zeggen? En wie bekommert zich er om? Kom mee Amos!"

Amos volgde hem, doch hij keek nog een paar maal over zijn schouder naar de kamer, waar zijn gedachten bleven hangen. Toen zij weer bij het haardvuur hadden plaats genomen, wendde Savoy zich tot hem met zo'n zonderling glimlachje, als men het zo tenminste kon noemen, dat hij er niets meer van begreep.

„Je hebt blijk gegeven, Amos, te beschikken over een paar scherpe ogen", zeide hij en wees even naar de blauwe gordijnen. „Wat zou je er van zeggen, als ik je eens een klein bewijs gaf van mijn theorie? De fotografen van je brein zijn vannacht druk aan het werk geweest. Nu zal ik er voor zorgen, dat zij de resultaten van dat werk aan je brein afleveren. Doe je ogen eens dicht, Amos; ja, druk je hand maar tegen je ogen. Laat je werkzaam brein eens een minuut werkloos zijn. Tracht je in gedachten nu eens te verplaatsen naar de kleine kamer achter de bibliotheek, waar de safe was. Zie je die kamer voor je? Je hebzuchtige ogen boorden zich in alle hoeken van dat vertrek, toen de deur geopend was. (Jij zag die zandkorrels evengoed als ik, maar je had het te druk met de verwoesting om je heen, voornamelijk van de safe zelf, om veel aandacht te schenken aan kleine bijzonderheden.) Negeer die safe nu eens even in de geestelijke wandeling, die we maken. Kijk eens naar de tafel, links van de safe. Wat een rommel, he? Alle mogelijke dingen liggen er op. Zie je ze? Probeer het nog maar eens! Zag je daar niet een kleur? Neen, niet donker blauw. Een andere kleur — erg zacht en teer. Wat was dat Amos? Een klein hoekje kwam tevoorschijn van onder een stuk papier met verschroeide randen, bewijzend, dat het in brand had gestaan en na het blussen van het vuur op die tafel was terecht gekomen. Een kleine —"

Laufer-Hirths ogen vlogen open en hij staarde Savoy stom verbaasd aan.

„Dat — dat heb ik inderdaad gezien! Ik lette er evenwel niet op —"

Vlug sprong hij uit zijn stoel op en liep de kamer uit. Savoy roerloos en in gespannen verwachting, in zijn ogen een blik van hoop en twijfel, wachtte. Een minuut later keerde Laufer-Hirth terug. In zijn hand hield hij een klein wijnrood etui, met stof en spinnewebben bedekt. Zijn handen beefden, toen hij het etui opende.

„De Opaal!" stamelde hij. „De Opaal van Nonius!"

Blijdschap verscheen in de ogen van Savoy.

„Ah! Dat dacht ik wel", zeide hij zuchtend.

GEESTEN IN HET HUIS?

Zes personen gebruikten het ontbijt aan de tafel, waaraan de vorige avond tien mensen gedineerd hadden. Het waren Kapitein Temple en de sergeant, Mr Domino en zijn secretaris Mahmun, Laufer-Hirth en Andregg. Will Little sliep nog. „Smoor dronken en dood voor de wereld" verklaarde zijn patroon met zichtbare voldoening. Lang voor de officiële opening van die nieuwe sombere dag, was Paul Savoy met zijn armen vol donker-blauw fluweel naar zijn kamer gegaan en had zich daar opgesloten.

Met kracht, een beetje kwaadaardige zelfs, sloeg Kapitein Temple zijn eieren kapot. Hij maakte de indruk van iemand, die onder grote spanning leefde en in dat opzicht verschilde hij niet van zijn tafelgenoten. Verder was er iets in zijn ogen, dat deed vermoeden, dat hij in staat zou zijn nog iets anders dan eierenschillen te breken. Zo nu en den stootte hij zijn adem zo krachtig uit, dat zijn neusvleugels er van uitzetten, net als bij een paard. Het vlugge opslaan van zijn ogen deed denken aan het flitsen van scherpe rapieren. De sergeant zat hem angstig gade te slaan, de anderen een beetje nieuwsgierig.

Andregg had een andere pla[illegible] ingenomen, doch de overigen zetten dezelfde stoel, waarop de vorige avond gezeten hadd[illegible] Van het einde van de tafel [illegible] Andregg verhuisd naar het ho[illegible] van de tafel, de stoel van Ma[illegible]waring Parks. Het is te bew[illegible]len of hij werkelijk voornem[illegible] was te doen wat die handel[illegible] inhield, doch het had er [illegible] schijn van, dat hij de plich[illegible] van de gastheer op zijn teng[illegible] schouders wilde nemen. De sch[illegible]pe ogen van Kapitein Tem[illegible] wierpen hem vlugge onder[illegible]kende blikken toe, toen hij pla[illegible] nam op de stoel, waarvan ied[illegible]een verwachtte, dat hij onbe[illegible] zou blijven en bleven dat do[illegible] terwijl de kapitein zijn eie[illegible] brak.

Het duurde enige tijd, voor[illegible] Andregg zich bewust werd [illegible] Temple's animositeit. Hij beme[illegible]te het veel later dan de ander[illegible] die zich er al over verwond[illegible] hadden. En toen hij het bemer[illegible] beantwoordde hij die blikken [illegible] koele onverschilligheid. Ma[illegible] naarmate de tijd verstreek en[illegible] ogen van Temple hem voort[illegible]rend over de rand van zijn ko[illegible] bleven aanstaren, verscheen een gevaarlijke gloed in Andre[illegible] ogen en een blosje op zijn li[illegible]kleurige wangen.

Laufer-Hirth, die bang was, [illegible] die twee elkaar naar de keel z[illegible]den vliegen, trachtte hun a[illegible]dacht af te leiden door op te m[illegible]ken:

„Vreemd van die lamp, nie[illegible]